

Document de treball polític

maig de 2016

1. Anàlisi de conjuntura

1.1. Caracterització general de la situació política i social als Països Catalans

En els darrers anys, els Països Catalans han viscut intensament la crisi d'un determinat model de creixement econòmic i urbanístic amb greus conseqüències socials i ambientals les quals han donat lloc a importants canvis polítics i institucionals. Aquesta crisi i aquests canvis han obert perspectives transformadores sense precedents per primera vegada des de la mal anomenada transició democràtica, cicle que donà lloc a la fi del franquisme i a la implantació de l'estat de les autonomies, avui en crisi.

Malgrat que l'impacte particular que aquesta crisi està tenint als Països Catalans, en certa manera es pot dir que forma part d'un fenomen més general que s'està donant al conjunt de la Unió Europea, i molt particularment al seu sud geoestratègic, on la intensificació de la crisi econòmica ha anat lligada a l'aplicació de receptes neoliberals, dictades des dels grans organismes internacionals, caracteritzades per: la instauració de la dictadura del deute, entesa com a instrument de dominació i de submissió política i de negació de la sobirania dels pobles a partir de la imposició de la primacia del pagament del deute per sobre de l'atenció de les necessitats socials; l'impuls de la mercantilització de tots els àmbits de la vida, amb un fort impuls de la privatització dels serveis públics que encara resten sota la propietat i la gestió pública; i en general, la imposició dels anomenats criteris de racionalització administrativa, que aprofundeixen l'estratègia capitalista d'aprimar allò públic per obrir espais al capital privat per a l'explotació i l'obtenció de beneficis i, per tant, sostreure i soscavar espais de sobirania popular.

Als Països Catalans aquestes tensions imposades pel capitalisme a l'estat espanyol i a l'estat francès contra els pobles que aquests subjuguen es sintetitzen en una tendència a la recentralització estatal que s'oposa frontalment a qualsevol moviment que s'orienti cap a la descentralització, ja no política, sinó fins i tot administrativa. Aquesta tendència es tradueix en les següents contradiccions i lluites, intrínsecament relacionades: en primer lloc, en la contradicció entre els processos de recentralització estatal, envers les lluites d'alliberament nacional; en segon lloc, en la imposició d'una ideologia de racionalització administrativa, que en nom dels principis d'eficiència i eficàcia, tendeix a aprimar l'administració pública substituint-la per una dinàmica de privatitzacions i/o externacionalitzacions que s'oposa a qualsevol moviment popular o ciutadà orientat a la recuperació de sobirania, i que posa totes les traves possibles a qualsevol moviment orientat a la recuperació de la propietat i la gestió públiques de serveis colonitzats pel capital privat, ja sigui en forma de remunicipalitzacions o de renacionalitzacions; una altra expressió d'aquesta tendència a la recentralització estatal, és la tendència al buidament de la capacitat real de decisió dels espais de sobirania formal, que són substituïts per àmbits opacs i apartats de qualsevol control democràtic i popular. Com a colofó d'aquesta tendència instrumental del capitalisme als processos de recentralització estatal i administrativa en nom de l'eficiència, lligats al buidatge de sobirania de les velles estructures d'estat, apareixen els seus objectius fonamentals: millorar les seves taxes de benefici, per a la qual cosa és imprescindible augmentar les taxes d'explotació, necessàriament a costa de drets socials i laborals, de drets polítics i democràtics si això és necessari, i òbviament, a costa també de majors taxes d'explotació i depredació del medi natural.

Als Països Catalans aquestes tendències i les polítiques d'ajustament imposades per la Unió Europea i acceptades pels diferents governs estatals i autonòmics han suposat polítiques de retallades massives que han afectat bàsicament la despesa social fins a 6.455,5 milions d'euros als Països Catalans, esdevenint el deute públic un dels factors determinants dels pressupostos estatals, autonòmics i, fins i tot, municipals. Un deute, però, que no prové tant de les polítiques socials, sinó fonamentalment dels rescats bancaris realitzats a principis d'aquesta dècada.

La situació de dependència i subordinació estructurals de l'economia catalana, s'ha agreujat per una progressiva terciarització, aguditzada fins arribar al 73% de l'economia catalana el passat 2015, procés que no pot separar-se de la destrucció de teixit productiu, que ha expulsat a molta gent del món laboral fins a situar la taxa d'atur per sobre del 20% al conjunt dels Països Catalans, ni d'un seguit de reformes laborals que, des de 2007, no han parat de reduir els drets de les treballadores catalanes. Aquesta espiral espoliadora ha situat el País Valencià i Catalunya entre les comunitats autònomes amb més desnonaments de l'Estat.

De resultes d'aquesta situació, prop d'un 22% de la població dels Països Catalans dins l'estat espanyol viu en situació de risc de pobresa i d'exclusió social, mentre que només un 1% de la població acumula un 8,9% de la riquesa. Dins l'estat francès, Catalunya Nord és un dels seus territoris més empobrits, amb una taxa d'atur d'un 16% en constant creixement.

Com sempre, la pitjor part d'aquest procés de crisi econòmica i social se l'ha endut les dones. La desigualtat salarial continua oscil·lant entre un 17% (a les Balears i les Pitiüses) i un 26% (al País Valencià i a Catalunya), sent les dones qui continuen assumint majors càrregues de treball productiu i reproductiu i de cures.

En aquest context, la Constitució de 1978 i tota l'arquitectura institucional que se'n deriva, tant a nivell polític, social, com cultural, ha entrat en crisi en els darrers anys. Una crisi que ha tingut diverses expressions arreu dels Països Catalans en els darrers anys i que es tradueix en una disjuntiva entre reforma i ruptura que assoleix diverses expressions polítiques i institucionals arreu del país:

- A Catalunya, a partir d'un procés de reforma estatutària que fracassa definitivament amb la sentència del Tribunal Constitucional de 2010 i que es tradueix en la puixança de la reivindicació autodeterminista i independentista, sobretot a partir de les darreries de 2009, primer amb les successives onades de consultes municipals per la independència, després amb les manifestacions per la independència de l'Onze de Setembre, i finalment, amb la traducció institucional de tot aquest procés, a partir de la legislatura iniciada el novembre de 2012, primer amb la lluita pel Referèndum, i ara, sense renunciar a un referèndum, amb la via unilateral oberta el 27 de setembre de 2015
- A la resta del país sota administració espanyola, amb la via institucional pel canvi polític, presonera encara de nombroses contradiccions en el seu full de ruta, però que parteix d'alguns trets comuns al País Valencià i a les Balears i Pitiüses: a) la pèrdua de poder institucional del PP a causa de l'enfonsament de la seva densa xarxa clientelar; b) arran d'això, la seva deslegitimació política i social, així com la del PSOE com a alternativa de govern, incapaç de rendibilitzar l'ensulsiada del PP, ha donat lloc a la visibilització d'un escenari de pluralitat política i ideològica sense precedents, especialment al País Valencià; c) per primera vegada des de la Transició, les forces polítiques que n'han sustentat la seva arquitectura institucional assoleixen un suport electoral inferior al 50% dels sufragis; d) això

va acompanyat de resultats importants per part de forces polítiques favorables a l'autodeterminació dels pobles, algunes d'elles amb caràcter autocentrat

En els següents apartats entrem a analitzar més detalladament la situació política i social a cada territori.

1.1.1 La situació de Catalunya

Prèvia: l'anàlisi de conjuntura de Catalunya és molt menys extensa en aquest punt ja que en els posteriors apartats es desenvolupa especialment una contextualització específica sobre la situació política d'aquesta part del país.

El Principat de Catalunya és on les contradiccions dels Països Catalans amb l'Estat es presenten més aguditzades a l'actualitat. Una situació que es veu i s'ha vist als carrers amb les mobilitzacions populars però també amb el dia a dia de la política econòmica i institucional catalana, segrestada pels ministeris estatals o amb la no – construcció d'infraestructures bàsiques en els últims anys i la imposició de lleis de caràcter centralitzador. Una resposta des de l'Estat que s'ha combinat amb l'anomenada estratègia de la por, jugada per tots els partits d'àmbit no exclusivament català, davant la proposta independentista.

Aquesta realitat s'ha afegit a la pròpia idiosincràsia catalana, conduïda durant trenta anys per un bipartidisme fal·laç entre el PSC i CiU que ha entrat en crisi en els últims 6 anys, especialment des de l'inici d'aquesta fase de majoria independentista. Una situació que es combina amb l'eterna contradicció interna de Catalunya que és el doble ritme entre l'àrea metropolitana de Barcelona amb més de 3 milions d'habitants i unes necessitats pròpies i l'anomenat «territori» molt menys poblat i amb les seves dinàmiques específiques. En aquest sentit, la CUP ha servit per unir discursos i propostes dins aquest magma divers que és Catalunya.

1.1.2. La situació al País Valencià

El Partit Popular ha governat durant més de 24 anys a les principals capitals del País Valencià alhora que n'ha estat 20 al front de la Generalitat. Aquest període ha comportat la fulminació del sector primari i secundari en favor de l'especulació urbanística i la terciarització de l'economia basada en el turisme de sol i platja, a més de les obres faraòniques com Marina d'Or, la Ciutat de les Arts i les Ciències o l'Aeroport de Castelló. Avui en dia, al model empresarial valencià hi predominen les PIME, més del 94% de les empreses són microempreses, tenen menys de 10 treballadors o directament són constituïdes per autònoms o tenen propietat familiar malgrat també hi trobem grans empreses com ara Ford, Air Nostrum, Mercadona, Consum i les taulelles Porcelanosa i Pamesa.

La política econòmica del Partit Popular centrada en el monoconreu de la rajola i els grans esdeveniments ha suposat un aprofundiment de la crisi en la societat valenciana que s'ha vist encara més agreujada pels nombrosos casos de corrupció. Entre els condemnats trobem a Blasco, Fabra i Hernández Mateo mentre continuen els casos que encara estan en investigació: Cas Emarsa, Cas Taula, Cas Fórmula 1, Cas Gürtel, Cas Brugal, Cas Foc, Cas Palau de les Arts, Cas Nóos, Cas Canal 9, Cas Terra Mítica, Cas Francisco Martínez, Cas Acuamed i Cas IVAM. S'estima que el cost de la corrupció al País Valencià s'ha situat en 12.500 milions d'euros, un càlcul en què combina els diners públics malversats, la despesa en grans esdeveniments i els diners que s'han invertit en empreses en trames de corrupció. Així, la crisi, la corrupció, el malbaratament de diners públics i l'endeutament han portat a la ruïna l'erari públic. El deute públic

valencià ascendeix en 2015 a 41.753 milions d'euros, un 41,30% del PIB i a 8.452 euros per habitant.

Pel que fa a les privatitzacions, al País Valencià s'ha seguit la mateixa línia que a la resta de Països Catalans, on la sanitat i l'educació han sigut les protagonistes d'aquesta regressió de drets. De fet, el País Valencià va ser pioner en la privatització de la Sanitat Pública, coneguda com el model Alzira. Avui en dia, la gestió de la sanitat del 20% de la població valenciana està en mans privades. D'altra banda, pel que fa a l'educació, el govern del PP va blindar el finançament de l'escola concertada fins el 2019 mentre queden moltes escoles per construir i barracons per eliminar en l'àmbit de l'educació pública. Un procés que es va fer en paral·lel a la reactivació de l'anticatalanisme, amb la supressió de 72 línies en valencià i l'aprovació de la Ley de Señas de Identidad.

1.1.2.1. On som

La situació d'emergència social, els nombrosos casos de corrupció, les pràctiques antidemocràtiques del PP i els nombrosos atacs al valencià han comportat també el sorgiment de lluites, de noves apostes institucionals i el ressorgiment de la societat valenciana.

En l'àmbit de les lluites per la defensa de la llengua i la cultura cal destacar el paper d'Escola Valenciana i Acció Cultural, així com a nivell més local El Tempir, d'Elx o la plataforma Castelló per la Llengua, entre moltes d'altres. Fa més de 23 anys que Escola Valenciana lluita per la immersió lingüística al País Valencià, amb nombrosos estudis que hi donen suport pedagògic i la celebració de les Festes per la Llengua. En les lluites per la defensa de l'escola pública cal sumar-hi la transcendència que va tindre també el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià i, en general, la Plataforma per l'Ensenyament Públic, que van fer reactivar les AMPES. Per la seua banda, Acció Cultural del País Valencià, creada el 1971, treballa en diversos àmbits per la defensa de la llengua i cultura dels valencians i forma part de la Federació Lull en l'àmbit de les lluites comunes dels Països Catalans. Es destaca, però, per la convocatòria del 9 d'octubre i el 25 d'abril i per haver lluitat per un espai comunicatiu en català.

En l'àmbit de les lluites socials s'ha de destacar la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que també ha tingut una forta incidència social, aturant desnonaments i renegociant hipoteques i dacions en pagament. La PAH, a més, ha participat de plataformes i mobilitzacions en diverses lluites socials i ha tingut un paper rellevant en el sorgiment de candidatures municipals alternatives.

Pel que fa l'àmbit institucional és indubtable la rellevància del sorgiment de Compromís, Podemos i les candidatures de confluència. Compromís, després d'un mandat de denúncia de la corrupció, el malbaratament de diners públics, d'algunes qüestions socials i una tímida defensa de la identitat nacional, va assolir l'any passat 19 diputats a les Corts Valencianes (18,19% dels vots) i 721 regidors a les eleccions municipals (15,27% dels vots). D'altra banda, el sorgiment de Podemos també té un fort impacte al País Valencià i aviat es constitueixen cíclos a molts dels municipis valencians. Aquests, però, són força heterogenis. En la seua majoria recullen persones ja organitzades en activitat política, social o cultural. Malgrat estar compostat, en part, per gent compromesa amb la llengua i la cultura el seu Consell decideix encunyar el terme Comunitat Valenciana. A les eleccions autonòmiques de 2015 van obtindre l'11,23% dels vots i 13 diputats.

El sorgiment de les candidatures municipals alternatives o de confluència ha sigut fonamental per al canvi de paisatge polític al País Valencià. Si bé és cert que quasi totes elles estan vinculades a Podemos, el cert és que moltes han aconseguit aglutinar diversos moviments socials i, en alguns

casos, sectors de l'Esquerra Independentista. Entre les més importants destaquem Tots i totes som Vinaròs (5 regidors), Castelló en Moviment, Junts per Albocàsser, Agrupación de Electores "Sax Importa"(amb 4 regidors), València en Comú (3 regidors) i Amunt Montcada (2) i Totes amb Burjassot (1), que es va presentar en coalició electoral amb Poble Actiu, així com l'entrada de la CUP al País Valencià amb els 2 regidors de Pedreguer.

Podem dir, doncs, que el canvi a les institucions obre noves perspectives. La coalició PSPV-Compromís governa en minoria a les Corts, amb 42 diputats del 50 necessaris per a l'absoluta. Amb el canvi de govern podem dir que hi ha hagut un canvi d'actitud envers les retallades i la cultura pròpia.

La Conselleria d'Educació va provar de no fer més aportacions als col·legis concertats, però el blindatge en convenis del govern anterior ho impossibilita fins el 2019. Per la qual cosa, s'ha prohibit els col·legis concertats a cobrar el que anomenen quotes voluntàries, a exigir la compra de material en establiments concrets i obligar les famílies a fer aportacions a associacions o fundacions. Podem dir que hi ha algun moviment en el reversió de les privatitzacions del sector públic, així com una declaració d'intencions respecte la llengua i la cultura amb la derogació de la Ley de Señas de Identidad. Malgrat tot, no hi ha hagut un canvi substancial de polítiques: no s'ha reobert Canal 9, no han tornat les emissions de TV3 ni s'ha tramitat una llei de política lingüística que protegisca el dret dels catalanoparlants i que promoga l'ús de la llengua. A més, una de les conseqüències negatives del canvi de govern ha estat la desmobilització popular.

1.1.2.2. Un horitzó d'oportunitats

Amb tot, la situació sociopolítica actual del País Valencià obri una porta d'oportunitats a la CUP l'hora d'empendre lluites així com per implantar i consolidar el projecte de la CUP i la Unitat Popular al País Valencià

Pel que fa a la qüestió nacional, el País Valencià es troba encara en una fase molt embrionària. El sentiment nacional no és, ni de bon tros, una de les preocupacions elementals de la majoria dels valencians. Però s'ha avançat molt en la descriminalització de l'anomenat pancatalanisme. La identificació de lluita per la llengua amb l'escola pública ha acostat sectors a la lluita i la demanda d'infraestructures i de gestió pública dels recursos propis també ha generat espais de trobada. Sobre aquests pilars, pot anar desenvolupant-se la idea del dret a decidir.

Així mateix, sembla que un important eix vertebrador dels Països Catalans són les comunicacions, el transport per a les persones i les mercaderies. En aquest sentit reclamar un millor transport públic i el desenvolupament del Corredor Mediterrani sembla fonamental. Així com la revisió de les concessions del transport per carretera, un pla de mercaderies i la coordinació dels ports de Castelló i València amb els de Barcelona i Tarragona. Finalment, l'infrafinançament i el deute fiscal al País Valencià és una realitat que obrin una interessant batalla política. Segons l'informe sobre finançament elaborat per l'executiu valencià a requeriment del Govern Central l'estiu del 2015 el dèficit de finançament acumulat entre 2002 i 2013 és de 12.433 milions d'euros, 210 euros per habitant a l'any. Igualment, el País Valencià és el territori de l'Estat amb menor despesa per càpita. La reivindicació d'un millor finançament junt a la inversió en serveis públics que milloren les condicions de vida pot ser una lluita avalada per amplis sectors de la societat que es pot explorar a partir d'ara.

1.1.3. La Situació a Les Illes

Les Illes Balears i Pitiüses són un arxipèlag format per quatre grans illes i un total de prop d'1 milió cent mil habitants, un 7,7% de la població del conjunt dels Països Catalans.

L'economia segueix centrada en el turisme i, cada pic més, va devorant altres sectors econòmics. El PIB turístic augmentava un 2,9 el 2014, arribant així a moure més 12.000 milions d'euros aquell any. El turisme abraça el 44,5% del total d'activitat econòmica de les Illes i assegura els ingressos de gairebé el 70% de la població. Per contra, la pagesia passà de poc més de 9 mil persones que s'hi dedicaven l'any 2000 a 6 mil el 2012, al voltant del 4,6% de la població activa.

Per altra banda, el comerç ha vengut marcat per un constant increment de les grans superfícies (ha augmentat prop de 70 mil metres quadrats en els darrers 12 anys), tot i la recent moratòria del nou govern autonòmic, i una manca de discurs sobre la constant aparició i extensió de noves franquícies.

Malgrat els creixements econòmics dels darrers anys, aquest fet no ha revertit en una millora de la situació laboral de la població illenca, que se situava amb una taxa d'atur de 17% el 2015. Especialment preocupant és l'atur entre el jovent, que puja fins el 44,7% en menors de 25 anys. Tanmateix, el PIB per càpita de les Illes Balears se situava en 23.931€ el 2014.

Amb 22 camps de golf i un litoral sobresaturat en àmplies zones de les illes, l'impacte de les activitats econòmiques derivades del turisme en el medi ambient ha estat considerable. Un situació que es veu incrementada els darrers anys pel gran augment de l'oferta turística no reglada. Els gran ingressos de la indústria turística tampoc no han contribuït a la millora de la xarxa de transport públic ni en infraestructures que poguessin beneficiar a la població autòctona.

En el plànol cultural, tot i que es manté la capacitat d'escriure en català, disminueixen les capacitats d'entendre'l, parlar-lo i llegir-lo. Ara mateix, l'ús del català com a llengua habitual se situa en el 47,54% al 2010, front al 45% el 2003.

Pel que fa a la situació política institucional, després de 4 anys de Partit Popular, ens trobam amb una Comunitat Autònoma governada pel pacte de PSIB-[PSOE](#), MÉS per Mallorca i Més per Menorca, fruit d'un acord d'aquests partits amb el suport extern de [Podem](#) i Gent per Formentera. Cal destacar que aquesta nova situació es produeix després de 4 anys de govern Bauzà, de mesures contràries a la normalització de la llengua catalana, contràries a l'educació pública i de qualitat, amb retallades dels drets laborals i socials i contra els serveis públics. Anys també de corrupció: al voltant de 16 polítics d'aquest partit passaren per la presó durant la legislatura anterior, 40 càrrecs del partit imputats en prop d'una dotzena de casos. No és d'estranyar que després dels llargs anys de govern del PP, es rebés la nova situació política amb il·lusió i esperança. Tanmateix, no s'ha necessitat gaire temps per veure que el panorama sorgit de les eleccions autonòmiques de 24 de maig de 2015 no satisfaria les necessitats de canvi real.

Els diversos governs autonòmics, insulars i locals han dut a terme diverses mesures per pal·liar els efectes més durs de la crisi o per a respondre a les ànsies de canvi de la població. Entre aquestes, cal destacar: la creació de l'oficina antidesnonaments, la derogació del TIL, el retorn de la targeta sanitària als nouvinguts i nouvingudes irregulars, el retorn a l'Institut Ramon Llull o la derogació de la Llei de Símbols, entre d'altres. Tanmateix, però, els diversos governs actuals no han dut a terme cap iniciativa significativa per millorar les condicions de vida de la gent o per satisfer les il·lusions de canvi de qui els havia votat. Així, a les Illes Balears encara hi ha símbols emblemàtics que no respecten la Llei de Memòria Històrica, com Sa Feixina; no s'ha engegat cap mesura per a la normalització del català, més enllà de fer enrere algunes de contràries molt

significatives aplicades pel govern autonòmic anterior; hi segueix havent desnonaments; la participació de la ciutadania en les decisions dels diversos governs és gairebé nul·la; la pau social aconseguida al món educatiu és precària; s'ha cedit davant dels interessos privats en la gestió d'espais públics importants, com ho és ara el Palau de Congressos; no s'ha derogat l'ordenança del civisme; se segueixen celebrant curses de bous; s'ha perdut l'ocasió d'implementar un impost al turisme que pal·liï de manera significativa els nocius efectes que té aquesta activitat econòmica en el medi ambient; no s'ha avançat gaire en la construcció dels Països Catalans ni tan sols en la configuració del subjecte polític nacional alternatiu que defensen; i un llarg etcètera.

Tot i que a les diverses institucions il·lenques no s'ha produït cap canvi significatiu, les lluites que havien posat entre les cordes l'anterior govern fins a desgastar-lo enormement han disminuït de manera preocupant. Si bé la passada legislatura, la tasca de l'Assemblea de Docents liderà una lluita sense precedents, arribant a realitzar una vaga indefinida durant 3 setmanes, ara, la situació és ben diferent. Els diversos moviments socials de les illes, especialment l'ecologista i en defensa de la llengua catalana, han entrat en letargia. Aquesta apagada de la lluita quan es produeix un canvi positiu de govern és quelcom molt comú a les Illes. Tanmateix, s'esperava que aquesta vegada fos una excepció. És només de la mà dels moviments socials de base i l'anticapitalisme que la gent és present al carrer, especialment per part de l'esquerra independentista, el teixit llibertari i diversos col·lectius locals.

Tanmateix, a poc a poc l'alternativa va prenent forma: lluny queda l'època en què l'anticapitalisme i, sobretot, l'esquerra independentista era un moviment exclusivament juvenil i amb una proposta política poc definida. Diversos projectes i iniciatives apunten en aquest sentit.

El naixement del nucli de la CUP a Palma és una oportunitat per afavorir l'extensió de la proposta política d'Unitat Popular arreu de les illes. Així l'extensió d'aquesta aposta, en totes i cada una de les diverses fórmules possibles, és una prioritat clara. En aquest sentit, cal valorar molt positivament el naixement de la xarxa municipalista de Mallorca. Això és una entesa entre diverses candidatures municipalistes de Mallorca (Sineu, Pollença, Santa Eugènia, Santanyí, Valldemossa, Artà, Felanitx i Palma) que comencen a configurar un espai polític alternatiu al dels grans partits progressistes tradicionals com mai no havia existit.

Tanmateix, sembla clar que l'avanç de la unitat popular tindrà a cada illa el seu camí i ritme propis, sobretot si tenim en compte que mai no ha existit un subjecte nacional balear. Per això cal ara més que mai definir una proposta política revolucionària per a les classes populars de les illes.

1.1.4 La situació a la Catalunya nord

Catalunya Nord està inclosa, en la seva totalitat i juntament amb la Fenolleda (Occitània), en el departament dels Pyrénées Orientales. Aquest departament formava part fins fa dos mesos de la regió administrativa Languedoc-Roussillon (amb 4 altres departaments, capital Montpellier). El gener del 2016, en el marc d'una reforma estatal recentralitzadora que afecta totes les regions franceses i les seves competències, la regió Languedoc-Roussillon va passar a formar part d'una regió més gran que l'agrupa amb l'antiga regió Midi-Pyrénées (capital Toulouse). Aquesta reforma redueix el nombre de regions de 22 a 13, de les quals només Còrsega té un estatut particular i apunta cap a una reducció de pressupostos gestionats per les anomenades "col·lectivitats territorials" i un progressiu desmantellament de les competències del departament (la unitat administrativa més petita després del municipi i les aglomeracions).

En aquest context de canvi del territori administratiu, s'ha organitzat un col·lectiu que treballa per reclamar un estatut particular en el marc d'aquesta nova regió que permeti mantenir un màxim de

poder decisiu en les institucions de proximitat. A més, s'ha optat per fer pressió perquè en el nom hi hagi presència de la particularitat territorial catalana (la proposta conjunta amb els occitans és la de "Occitània- Catalunya"). En aquest col·lectiu, impulsat per la Federació en Defensa de la llengua i la Cultura Catalanes a Catalunya Nord hi participen: la sectorial de Catalunya Nord de l'ANC i els partits polítics següents: Unitat Catalana, Europe Ecologie les Verts (EELV), ERC i la CUP.

Tal i com està passant arreu de la Unió Europea, la progressiva privatització dels serveis públics és una realitat palpable a l'Estat francès. Podríem dir que fins i tot més greu ja que durant molt de temps el prestigi i l'eficàcia del sectors públics eren, amb més o menys encert, reconeguts internacionalment. Aquest desmantellament ha tingut conseqüències directes a Catalunya Nord.

- Ñ Privatització progressiva, però virulenta, del servei de correus. A aquesta agressió concreta hi ha hagut una resposta col·lectiva impressionant ja que l'any passat a Tuïr i enguany a Ribesaltes i Cabestany les carteres han fet vagues que a dia d'avui han superat els 80 dies i en les quals han estat acompanyades per comitès d'usuaris que se solidaritzaven amb la lluita. En aquest àmbit el sindicat [Sud](#) ha estat el més present i reivindicatiu en les mobilitzacions.
- Ñ En l'àmbit sanitari, la situació de l'Estat francès és molt diferent de la de l'Estat espanyol ja que els metges de capçalera i la majoria de serveis (anàlisis, ràdios, especialistes) són liberals. La seguretat social paga una part de les prestacions en base a una tarifa màxima establerta per l'Estat. La privatització actual passa per reduir la tarifa màxima marcada en determinats serveis, obligant a augmentar la part que pot ser reemborsada per les mútues i per tant la necessitat de contractar-ne una i el seu progressiu augment de quotes. Darrerament hi ha hagut vagues de doctors que no han tingut gaire incidència mediàtica.
- Ñ En tercer lloc, una de les afectacions més importants de les retallades s'ha notat enguany en l'ensenyament públic mitjançant una reforma que s'ha de posar en funcionament el proper setembre 2016. Aquesta reforma estatal augmenta el nivell d'autonomia dels instituts permetent als caps d'establiment decidir quines assignatures prioritzen (més enllà de les troncales obligatòries) i així reduir o eliminar les assignatures "opcionals" (llatí, tallers de cinema, català....) desprestigiant l'ensenyament públic i amenaçant greument l'ensenyament del català (tant les línies bilingües com l'ensenyament opcional) amb una reducció d'hores significativa tal i com ho ha denunciat el [col·lectiu de professors de català de Catalunya Nord](#).

Pel que fa a la possibilitat de presentar-se a unes eleccions d'àmbit municipal el sistema electoral francès és extremadament bipartidista i tanca les portes a qualsevol possibilitat que un partit petit arribi a treure representació tot sol. Aquest sistema s'ha traduït a Perpinyà per un manteniment del poder en mans d'un únic partit durant més de mig segle i un bipartidisme que en les darreres eleccions (2014) va deixar de ser el clàssic PS vs. Républicains per passar a ser Républicains vs. Front National. Perpinyà, ha estat i és una ciutat important pel partit d'extrema dreta, i particularment en els últims anys. Més enllà de la seva capital, el Front National ha vist a la Catalunya Nord un caldo de cultiu propici per a uns bons resultats, afavorit per la presència local del número 2 del partit. A les municipals de 2014, Perpinyà va ser la primera ciutat de més de 100.000 habitants on un candidat d'extrema dreta va guanyar una primera volta. Aquest resultat (dreta extrema i extrema dreta) s'ha traduït per un gir encara més accentuat cap a polítiques de dreta a la ciutat i en particular l'acceleració de la gentrificació del centre ciutat en barris com Sant Jaume i un augment dels mitjans dedicats a la "seguretat" de la ciutat. Sense cap oposició real els

dos partits tenen camp lliure per desenvolupar el seu discurs. O s'organitza l'oposició de forma àmplia i efectiva o la via electoral seguirà sent un carreró sense sortida.

Així doncs, ara per ara, l'única via de resposta és el carrer. A banda de les lluites que ja s'han esmentat anteriorment (carters, col·lectiu de professors de català, mobilitzacions a Tuïr...), també cal destacar les lluites següents:

- Ñ El Col·lectiu de Sense Papers de Perpinyà i el seu Comitè de suport que tenen diversos àmbits de treball, com per exemple l'habitatge amb el nom de Bouge-Toït,
- Ñ El Col·lectiu de dones que agrupa un ventall molt ampli d'associacions i partits polítics i que treballa per posar a l'ordre del dia les reivindicacions feministes.
- Ñ La Federació d'Entitats en defensa de la Llengua i la Cultura Catalanes agrupa les associacions que treballen des d'un àmbit lingüístic i cultural a Catalunya Nord, entre les quals cal destacar el Casal de Perpinyà, Aire Nou de Baó, Arrels o La Bressola.
- Ñ La sectorial de l'ANC de Catalunya Nord és un element essencial per comprendre com es percep el procés independentista des de Catalunya Nord.
- Ñ El recentment creat Observatori dels Drets i les Llibertats que neix arran dels diversos atemptats que van afectar París i la retallada dels drets per part del Govern.

Catalunya Nord ha tingut un teixit associatiu i polític que malgrat la situació complexa i una dispersió de les forces, ha mantingut una activitat continua sota formes molt diverses. Des dels anys 70, des d'un punt de vista de les reivindicacions culturals i lingüístiques, quan van néixer espais que s'han consolidat com a infraestructures: la Universitat Catalana d'Estiu, l'escola maternal La Bressola, escola primària Arrels, ràdio Arrels a l'actualitat amb els col·lectius esmentats. Entremig hi ha hagut moments claus com l'existència de l'assemblea comarcal de Maulets, el nucli del SEPC, la creació de la Diada del 7 de novembre o el treball conjunt amb d'altres col·lectius anticapitalistes de caire llibertari o trotskista.

1.1.5 La situació a la Franja

La Franja de Ponent compta amb una població d'uns 68.000 habitants. Les diferències econòmiques i demogràfiques entre les seves comarques són ben patents, com radicalment diferents són els seus territoris en termes orogràfics i naturals. Unes diferències que concorden bastant amb aquelles que també es donen entre les comarques catalanes amb què fan frontera. Cal recordar que les comarques de la Franja són la Baixa Ribagorça (13.395 habitants), la més rica de totes a causa de l'explotació turística de muntanya i la baixa densitat geogràfica, ha perdut més de la meitat d'habitants en 100 anys, la Llitera (18.852 habitants), una de les comarques més pobres de l'Aragó amb una economia basada en el sector agrícola i ramader, el Baix Cinca (24.552 habitants), la més activa de les quatre i on hi trobem la capital, Fraga, amb una economia més terciaritzada i el Matarranya, la més pobre d'elles i que, conjuntament amb la Baixa Ribagorça, ha patit un despoblament constant en l'últim segle.

La Franja es caracteritza per la preeminència de municipis molt petits que es combinen a totes les comarques amb dos o tres nuclis més grans que concentren bona part dels serveis i les activitats culturals. A més a més, exceptuant alguns casos extraordinaris com ara Fraga, existeix una tendència generalitzada, progressiva i imparabile a la pèrdua de població, molt especialment de menors de 30 anys. Existeix un envelliment poblacional, que s'aguditza de forma creixent any rere any, i que amb la baixa natalitat i la marxa dels més joves conforma un panorama esclaridor de les

dificultats que s'enfronten a la Franja a dia d'avui. A més, la crisi econòmica en què vivim des de fa ja pràcticament una dècada no ha fet altra cosa que agreujar la situació. De la mateixa manera que a la resta dels Països Catalans, l'activitat agrària i ramadera, clau per la comprensió del territori i la identitat de la Franja de Ponent com hem vist, pateix els problemes de la manca de relleu generacional davant la perspectiva o creença dels joves en l'absència de perspectives, condemnant moltes explotacions a la seva extinció i posant en risc tot un modus de vida.

Als problemes endèmics d'aquestes comarques cal afegir alguns més, sent el més fonamental l'adscripció dins dels diferents ordenaments territorials a les províncies aragoneses, on la seva població constitueix una minoria (5% de la seva totalitat) i on els seus territoris són perifèrics i estan completament desvertebrats; a més a més, són dependents d'infraestructures que fonamentalment discorren d'est a oest, i mai de nord a sud, la qual cosa dificulta notablement la comunicació interna dins de les pròpies comarques i entre elles mateixes. Així doncs, una minoria minoritzada que la comunitat autònoma d'Aragó ha menyspreat i atacat a nivell cultural, polític, social, educatiu i legislatiu.

Per tot plegat, establir lligams amb individus, nuclis i col·lectius socials, polítics o culturals de la Franja de Ponent i començar a treballar amb propostes concretes en benefici del territori només pot passar per un ple reconeixement de les seves particularitats i un increment dels contactes a tots els nivells. En aquest sentit, el mateix que és aplicable pel cas del País Valencià, Andorra i les diferents Illes, té el seu correlat en el cas del Matarranya, el Baix Cinca, la Llitera i la Baixa Ribagorça, que han de ser reconegudes com "subjectes polítics" potencials, particulars i diferenciats, els quals arribat el cas s'haurien de federar com a tal amb la resta dels Països Catalans. Així mateix, cal tenir en compte que a la Franja hi ha molt arrelat un sentiment de pertinença a Aragó, la qual cosa ens ha de servir com a guia abans de dur a terme qualsevol intent de treballar amb les seves poblacions i entitats. Per això mateix és molt important que cadascuna de les passes que es donin des del primer dia siguin les adequades. Cal, doncs, treballar amb molta cura i respecte cap als sentiments identitaris moltes vegades diferenciats i les realitats socials, culturals i polítiques particulars de la Franja.

És urgent afrontar els principals reptes i problemes existents a la Franja: fonamentalment, el ràpid procés de substitució lingüística del català pel castellà com a llengua vehicular i, per tant, la seva desaparició. Així doncs, no es tractaria de reivindicar quelcom en base a un dret històric i amb la vista posada en tornar a la situació fronterera prèvia a l'any 1300, si no de treballar d'acord amb les necessitats que ens marca i les possibilitats que ens brinda la realitat del propi espai franjolí: la cerca de mecanismes, canals i alternatives per promoure una revalorització i defensa aferrissada de la llengua, la cultura popular i el territori, tot posant l'accent en el menyspreu i la marginació permanent que han patit a mans dels partits i les institucions de l'estat espanyol, incloent en primer lloc el Govern d'Aragó; però també la lluita davant la sangria demogràfica endèmica, la manca d'infraestructures i la depressió econòmica arrossegada per les comarques de la Franja de Ponent. Una estratègia que ha de passar també per crear lligams amb les comarques de la Catalunya autonòmica amb què fan frontera administrativa.

A nivell polític i fent apostes clarament catalanistes s'han donat iniciatives com Convergència Democràtica de la Franja (CDF), partit apadrinat per Convergència Democràtica de Catalunya, o Entesa per Calaceit, vinculada a ERC, que es van presentar a les municipals del 2011 però no al 2015. Més propers a la CUP des del punt de vista del discurs i el projecte polític trobem Purna, que agrupa el jovent de l'esquerra independentista aragonesa i que col·labora puntualment amb Arran en causes com ara la defensa de l'Ebre. Darrerament han engegat la campanya Yo no

marcho! a nivell nacional contra l'emigració juvenil i el despoblament rural, la qual ha arribat a Fraga aquest mateix mes de març. Aquesta és una dinàmica interessant de col·laboració que podria anar lligada a la d'organitzar internament dins la CUP totes les persones que tenen origen aragonès i franjolí per establir lligams permanents amb individus i institucions de la Franja properes d'alguna manera a nosaltres. Tot plegat amb l'objectiu de sensibilitzar cap a les particularitats de cada comarca, i promoure lluites i accions col·lectives de tot tipus en defensa del territori i de la llengua, tant des d'ací a Catalunya com a les comarques franjolines¹.

1.2. El procés popular cap a la independència

Lideratge del carrer fins el 9 de novembre de 2014

Més enllà de l'esquerra independentista que manté la flama de la independència dels Països Catalans de manera ininterrompuda els darrers quaranta anys, ens hem de remuntar a l'any 2005, en un moment previ a l'anomenada crisi socioeconòmica o sistèmica amb la creació de la Plataforma pel Dret a Decidir (PDD) per entendre el moment d'efervescència i normalització del fet independentista actual. A la PDD s'hi van sumar sobretot intel·lectuals i gent significativa de l'entorn d'Esquerra, però les seves primeres grans mobilitzacions van incorporar centenars de milers de persones al voltant del dret inalienable del poble català de decidir el seu futur. Aquests fets anaven en paral·lel al pacte d'Artur Mas amb José Luis Rodríguez Zapatero que retallava l'Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya. Així doncs, l'entorn de convergència encara estava instaurat en la fase que s'ha conegut com de peix al cove.

Arran de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut d'Autonomia aprovat pel Parlament de Catalunya, l'impuls de l'independentisme va fer un salt qualitatiu molt important amb la manifestació del 10 de juliol de 2010 i sobretot amb la força que va aportar l'ANC (Assemblea Nacional Catalana) on ja s'hi va trobar gent de l'entorn d'Esquerra, part de la CUP i també una gran part del món Convergència. Amb la crisi en el seu moment àlgid, el moviment popular es va bastir de tot un argumentari econòmic i de greuges que van servir per aglutinar nous sectors a l'independentisme.

Des de la primera Consulta per la independència el 2009 al 9 de novembre del 2014, els moviments locals independentistes i, especialment l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium, van liderar el projecte independentista des del carrer a través de les mobilitzacions i l'organització populars. Una pràctica política de carrer que va superar diverses vegades els límits que des del Govern de CiU havien procurat posar per poder mantenir sempre l'opció del pacte amb l'Estat. Durant aquest període, i malgrat alguns dubtes de la pròpia esquerra independentista, el carrer i les mobilitzacions de l'independentisme que superaven estrictament l'independentisme històric van situar la independència com una estratègia eminentment transversal, mobilitzadora, diversificant i trencadora que, posteriorment, va requerir també de la transposició institucional. Aquest procés va

---

¹ També cal destacar alguns dels col·lectius i iniciatives potencialment properes a la CUP des del punt de vista polític o sensibles a la defensa del territori i de la llengua en l'àmbit cultural. Pel que fa a l'espai cultural existeix la revista *Temps de Franja*, impulsada pel sociòleg matarranyenc Natxo Sorolla i l'escriptor i dissenyador Carles Terès. Una iniciativa promoguda i editada des de la [Iniciativa Cultural de la Franja](#) (ICF), una organització nascuda tres anys després, al 2003, amb la voluntat de coordinar els esforços de les diferents plataformes que lluiten per la defensa del català a les diferents comarques del territori franjolí. En aquest sentit, i dins del mateix espai i esperit, cal destacar el [Moviment Franjolí per la Llengua](#) (MFL), una plataforma creada l'any 2012 en plenes mobilitzacions contra la llei que consagrava el LAPAO. Igualment, treballant sobre el territori trobem Acció Cultural del País Valencià (ACPV), amb seu a Fraga, i la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), que han sigut les encarregades durant molts anys de dinamitzar la vida cultural i lúdica de la Franja i de posar en marxa el Correllengua. No voldríem deixar de mencionar la importància històrica de la [Llibreria Serret](#) de Vall-de-Roures (Matarranya) en la difusió i promoció de la llengua catalana des de l'any 1983.

culminar amb la mobilització de desenes de milers de voluntaris en l'organització de la consulta del 9N que van desobeir les ordres del Tribunal Constitucional, després de la renúncia del govern de CiU al 9N original. Cal tenir en compte també que en tota aquesta fase l'esquerra independentista ha anat sumant-se a les grans mobilitzacions, de forma global a partir de 2013, sense ser-ne impulsora encara que sent un actor al qual s'ha tingut en compte. La CUP ha mancat d'una estratègia política a nivell nacional suficientment clara envers les organitzacions que han protagonitzat les grans mobilitzacions del moviment popular independentista tot i que a nivell local, en funció del context, la participació i la coordinació han estat més constants i fluïdes.

Així mateix, aquesta fase va servir perquè bona part de les classes mitjanes i populars del nostre país s'incorporessin al clam per aconseguir un Estat català ja que van percebre que només amb la independència es podia accedir a una millora substancial de la situació del país. Tanmateix, hom és conscient que en l'eix nacional hi ha encara un camí per recórrer, especialment en aquelles àrees del país on el vot catalanista-independentista ha presentat sempre nivells més baixos i que, en molts casos, coincideixen amb zones amb més població castellanoparlant. En aquest sentit, l'octubre de 2013 va aparèixer Súmate, que juga un paper primordial ja que té com a objectiu mirar de desarmar el discurs etnicista que cerca dividir les classes populars i treballadores en funció del seu origen.

Tota aquesta estratègia va virar a partir del 9 de novembre de 2014. A partir d'aquí, els principals agents de la societat civil i les diverses plataformes locals van prendre durant uns mesos una actitud menys activa bo i confiant que "era l'hora dels polítics". Aquesta actitud, denunciada sempre des de la CUP, va permetre els agents més conservadors de l'independentisme marcar un ritme lent i retardar unes eleccions que caldria haver celebrat a principis de 2015. Poc després, s'articulava la candidatura Junts pel Sí que pretenia institucionalitzar tot l'independentisme, incloent-hi els moviments cívics, que des del carrer havien desestabilitzat el marc autonòmic durant la dècada anterior. El sí tàcit a "aquesta jugada" per part d'aquests agents va significar la segona de les errades del moviment popular cap a la independència ja que va cedir el lideratge en un dels moments claus del procés cap a la independència. Una doble jugada, permetre el retard en les eleccions i donar suport tàcit a la jugada de Junts pel Sí a canvi d'unes eleccions, que va situar aquests moviments en una situació més complexa a l'hora de tornar a plantejar la sortida de la mobilització més endavant.

Ara mateix, s'ha perdut força en l'articulació d'un moviment que sigui capaç de mantenir un pols amb l'Estat, i cal veure quina és la millor estratègia per seguir mantenint la majoria social en la reivindicació independentista. Igualment, queda pendent el repte d'acabar d'arribar a aquelles classes populars que, ni per les raons econòmiques ni pel projecte polític ni pel sentiment de pertinença han estat atretes pel moviment d'alliberament nacional (en sentit ampli, no estrictament el de l'EI). La visualització de la independència com l'única via rupturista i revolucionària que es produeix a la vella Europa, per posar les bases d'una nova república on les persones i l'ètica política siguin eixos principals i vertebradors per caminar cap una societat més justa i igualitària serà un element clau per aconseguir-ho.

Descentralització i socialització del discurs independentista

En aquest mateix període un dels elements centrals en l'estructuració del moviment popular cap a la independència al Principat ha sigut la seva gran capacitat d'articular un moviment compacte alhora que descentralitzat. Un moviment arrelat a les comarques que adaptava una estratègia nacional a les realitats més locals i que era també capaç d'articular per temàtiques i àmbits de treball. En aquest sentit, l'herència de la tasca de l'Esquerra Independentista en aquestes

comarques també ha servit per poder prendre com a exemple per part d'aquest nou independentisme organitzat. Una combinació que ha servit per millorar experiències pròpies i combinar públics especialment en els entorns menys poblats del país. De la mateixa manera, però, aquesta permeabilitat i adaptabilitat que ha servit per trencar molts murs existents els últims sis anys no ha aconseguit del tot els seus objectius, ja que encara queden moltes àrees del país, especialment urbanes, on la proposta independentista encara no és majoritària.

La idea del nou país. A mitges

Si bé és cert que davant l'immobilisme o el federalisme light de l'espanyolisme, el discurs lligat a l'independentisme de carrer ha begut i molt del concepte de "fer un nou país", aquesta idea s'ha quedat a mig camí. Tot i que ha convençut una part de la població catalana provinent del progressisme d'arrel catalanista no ha acabat de ser suficientment creïble per una altra part de la població catalana. Aquest fet ha vingut obstaculitzat també per la persona i el partit que encapçalaven la part institucional del procés cap a la independència que feien difícil lligar el discurs del moviment social amb el més institucional.

Això s'ha sumat a les dificultats per lligar discurs i acció de canvi de forma suficient. En aquest sentit, cap de les dues plataformes creades, Independència per Canviar-ho Tot o Esquerres per la Independència, ambdues amb el suport més o menys explícit de la CUP, van aconseguir els objectius que s'havien plantejat en el seu inici. Tant és així que la seva vida política ha tingut un recorregut més aviat curt i tan sols han comptat amb poques accions d'èxit. Cal doncs fer un pas d'autocrítica per part del nostre espai per la dificultat d'aglutinar i fer créixer un espai cívic que servís de paraigua per crear els ponts més necessaris entre l'independentisme i els moviments socials transformadors que més fermament propugnen el canvi social en un nou país.

1.3. Principals conflictes/clivelles polítiques, socials i/o territorials arreu del país

1.3.1 Nacional. «Avui, és el vot independentista el que posa en qüestió el sistema de dominació (Arnaldo Otegi, Anoeta, 5 de març». Avui, al cor de la UE, l'objectiu de la independència opera com la palanca que, si no garanteix, almenys sí que possibilita el canvi polític i social. No és l'única, però sí la que acumula més condicions de possibilitat. La independència esdevé la clau que permet obrir d'altres cadenats i, en conseqüència, també gesta l'oportunitat de bastir un sistema polític on l'eix configurador siguin els drets socials. Per tant, és a la clivella nacional on cal clavar l'estaca (focalitzar els esforços) per esberlar la dominació nacional i social.

1.3.2 Feminisme. En els últims anys hem aconseguit que, internament, el feminisme no sigui entès com un concepte sectorial i complementari sinó com una perspectiva política transversal tant en el nostre discurs com en les nostres propostes polítiques. A més s'ha apostat per contrarestar la invisibilització de les problemàtiques específiques de les dones amb una posada en escena pública mitjançant campanyes.

Tanmateix, és igualment cert que queda molta feina a fer, tant a nivell intern com a nivell extern per aconseguir destruir el sistema patriarcal i el masclisme que es reproduïx en milions d'accions diàries en les nostres vides públiques i privades. Cal que la CUP explori i aprofundeixi en les possibilitats que té a l'abast per incidir en la socialització de les cures i en el desplaçament cap a la centralitat de les tasques reproductives, en l'aportació teòrica i pràctica de la dimensió social dels feminicidis, en l'eliminació de la bretxa salarial entre homes i dones així com en la denúncia i l'acció política per eliminar moltes altres violències masclistes que reproduïx el model capitalista patriarcal.

1.3.3 Ecologisme. El panorama actual consta també d'una progressiva destrucció del nostre entorn, una depredació salvatge dels recursos naturals i les amenaces globals lligades a l'esgotament de recursos com el petroli o l'aigua i al canvi climàtic. Un comú denominador de la "realitat" capitalista és la mercantilització també dels recursos naturals. El territori és simplificat conceptualment com a mercaderia amb uns costos que s'han de reduir per augmentar els beneficis. En aquest procés es causen uns danys ambientals amb uns costos de "reparació" que s'acaben socialitzant i que al final reverteixen també en l'augment de la desigualtat. Tot aquest deteriorament ambiental es produeix a una escala local com per exemple les trinxades de territori que a casa nostra ocasionen les grans infraestructures (MAT, MIDCAT), o les derivades de la gestió de recursos com el Pla Hidrològic, i també a nivell global com l'esgotament del petroli o el canvi climàtic. Qualsevol crítica efectiva contra el capitalisme no pot deixar de banda el "factor" ecològic.

1.3.4 Drets democràtics. L'allunyament entre la població i el centre de decisions mereix una resposta popular. En aquest sentit, la CUP juga un paper important en la reivindicació de la participació política amb un caràcter transformador i anteposat a la representativitat, impulsant iniciatives de participació en la política que superin els sistemes de delegació de presa de decisions i persegueixin l'apoderament de la població.

1.3.5 Drets bàsics

Els darrers anys les privatitzacions han estat protagonistes de les polítiques públiques catalanes. La CUP ha posat (i seguirà posant) les necessitats de les persones com a prioritat amb una ferma oposició a iniciatives polítiques com el TTIP, el TISA i qualsevol altra fórmula que el capitalisme presenti per facilitar les retallades de drets i la privatització dels serveis bàsics amb la conseqüent elitització que suposa. Al contrari que les forces de l'establishment i davant el manteniment dels privilegis de les elits, no considerem que privatitzar (amb la conseqüent devaluació del servei i la seva qualitat) sigui la manera de mantenir els serveis bàsics. Els serveis que possibiliten els drets bàsics han de ser de caràcter públic per tal de garantir que l'interès privat no prevaldrà per sobre de l'accés als drets bàsics de les persones. Algunes de les principals línies treballades han estat:

- Dret a l'educació. Entenem l'educació pública, de qualitat i en català com un pilar fonamental per garantir una societat catalana que camini cap a la desaparició de les desigualtats. Hi ha hagut una oposició frontal a les retallades en educació i a la tendència a la concertació com a mètode pal·liatiu. Així mateix, cal destacar que la defensa de l'educació en català davant els intents d'eliminar les línies d'educació en llengua catalana i de desconstruir el model d'immersió lingüística de Catalunya; la de defensa del caràcter públic front la privatització de l'educació i la defensa de l'educació de qualitat oposant-se a models precaris, mercantils i sense pensament crític al model educatiu està sent una de les lluites populars que ens identifica com a país creant sinèrgies i complicitats entre diferents territoris dels Països Catalans.

- Dret a la salut. Entenem que cal combatre els determinants socials i factors que generen desigualtats socials en salut. Aquesta realitat, injusta i evitable, ha empitjorat els darrers anys: és un fet que les dones i les classes populars dels Països Catalans no tenim les mateixes oportunitats d'accés al dret a la salut. És en aquest sentit que la CUP hem pres la sanitat com a cavall de batalla pel seu caràcter imprescindible a la societat i un dels factors que permeten atenuar les desigualtats socials en salut. Retallar i jugar amb la sanitat pública és posar en risc la salut i la vida de les persones. A partir d'aquesta premissa hem sigut punta de llança en destapar casos de corrupció així com hem defensat aturar qualsevol procés de privatització. Cal seguir en

la lluita per garantir la salut i la vida a totes les persones, per l'accés universal a la sanitat i per la reducció de les llistes d'espera i l'atenció de qualitat.

- Dret a l'aigua. L'aigua ha sigut un dels elements centrals de mercadeig per part de les elits econòmiques en els últims anys. La defensa de la necessitat que l'aigua sigui un bé comú gestionat des de les instàncies públiques ha sigut també un moviment ampli que ha comptat i ha de comptar en els propers anys amb la participació de la CUP.

- Drets laborals. La idiosincràsia del capitalisme suposa un marc laboral caracteritzat per la precarietat i l'explotació. Per la seva banda, la CUP ha defensat sempre el treball com un dret que no pot ser superat per les exigències d'un mercat que anteposa el benefici econòmic i l'acumulació de capital al benestar de les persones. Per tot plegat, la lluita sindical i laboral a través de mobilitzacions i vagues generals ha comptat amb un suport ampli i prioritari de l'organització.

Cal fer una aposta política per prendre i blindar els drets laborals de cara a que la feina i l'accés al lloc de treball no esdevinguin una contraposició al desenvolupament personal i social de la població; per eliminar la bretxa salarial entre homes i dones; per possibilitar alternatives a l'actual model laboral majoritari; per reduir l'atur mitjançant polítiques d'ocupació que donin resposta a les necessitats ambientals i socials.

- Dret a l'habitatge. La desproporció del preu de l'habitatge, els desnonaments i el paper de l'especulació i la banca en la gestió de les hipoteques han posat repetides vegades el dret a l'habitatge al centre del debat polític. Davant d'aquesta situació la CUP ha presentat mocions tant a municipis com al Parlament per intentar garantir els drets bàsics en matèria d'habitatge i ha donat suport a totes aquelles iniciatives que defensaven les persones en situació de vulnerabilitat en matèria d'habitatge, entre elles la PAH.

Les polítiques per evitar el desús d'habitatges, les expropiacions de pisos a bancs i els parcs de lloguer social són entre d'altres, assignatures pendents per tal de resoldre la mercantilització del dret a l'habitatge i la conseqüent especulació i tota la problemàtica social que se'n desprèn.

- Dret a la terra. En l'actual fase del capitalisme i de privatització i domini de la terra, la necessitat d'activar moviments que treballin per la recuperació del sector primari, l'ús de la terra i l'agricultura com a motor econòmic semblen elements imprescindibles en el plantejament d'alternatives polítiques i econòmiques al model establert. La CUP, en aquest àmbit, encara té molt de camí per recórrer.

- Drets civils. A partir dels atemptats de les Torres Bessones i dels darrers atemptats a diferents ciutats d'Europa per una banda, i a partir de l'increment de les mobilitzacions socials els darrers anys per una altra banda, els mitjans de comunicació controlats per les elits econòmiques han utilitzat un discurs de la por per tal d'avaluar estratègies i polítiques de control poblacional que vulnereu els drets fonamentals de la població. El debat de la seguretat i la por està essent utilitzat com a estratègia de control poblacional per a blindar l'establishment i prevenir possibles subversions a les actuals estructures de poder. Lleis antiterroristes, control de les xarxes socials, militarització de les ciutats, ràtzies policials, detencions aleatòries, pàgines web de delació, prohibició de protestes, vulneració de la llibertat d'expressió, tancaments o assetjament de diaris, etc. són algunes de les accions que defugen de l'origen dels conflictes i davant una excusa preventiva retallen drets civils. La línia de treball de la CUP ha de ser d'incidència política en l'origen de les causes dels conflictes, garantint les llibertats de les persones i col·lectius i oposant-se a la criminalització per ètnia, religió, ideologia política, etc.

- Els drets de les persones migrades, tant de les persones que migren per raons econòmiques incloent el debat dels maners, com l'actual debat sobre les persones refugiades. La CUP ha sigut garant del dret de les persones a buscar una sortida digna a les seves vides sobrepasant fronteres i lleis injustes. En aquest sentit cal crear circuits d'inclusió on es complementin les polítiques d'acollida, la participació ciutadana en l'acollida i la inclusió de les persones migrades i refugiades i les polítiques de cohesió social basades en el respecte a la diversitat, així com la facilitació d'obtenció de la documentació necessària per al normal desenvolupament personal i social de qualsevol persona.

- Dret a la cultura. La cultura és una via de transformació social i d'apoderament popular, així com de prevenció de conflictes relacionats amb qualsevol tipus de discriminació. És necessari defugir i prevenir del caràcter mercantilista de la cultura, així com de la precarietat de les persones que s'hi dediquen professionalment. Cal facilitar l'accés universal i la producció cultural, fent una especial aposta per les iniciatives d'intervenció social que potenciïn el pensament crític i l'apoderament popular.

- Dret a la vellesa. L'envelliment de la població i les noves formes de vellesa ens situen en el debat de la dignitat i la inclusió de les persones grans. S'ha de fer una aposta per la participació activa d'aquest sector de la població habilitant espais (físics i socials) que atenguin a les necessitats específiques de la vellesa promovent la seva proactivitat sense que això suposi una exclusió o un distanciament entre les persones grans i la resta de la població. S'ha de destacar el valor social de l'experiència.

- Els drets de les persones amb diversitat funcional. Les retallades i l'incompliment de la llei de la dependència és sagnant, a la qual cal afegir-hi l'incompliment de la dotació per part de l'estat. Calen ciutats, viles i pobles adaptades per a les persones amb diversitat funcional.

1.4. Anàlisi de conjuntura en clau municipal

Partim de la idea que el municipalisme és on la política se situa més a prop de les persones i dels seus problemes i que és el nostre principal camp de batalla com a organització.

1.4.1. Relació amb el teixit associatiu

Per tirar endavant un projecte d'unitat popular és imprescindible mantenir una relació directa, de col·laboració i de treball amb totes les entitats i organitzacions del municipi, siguin culturals, ecologistes, esportives o polítiques; treballant-hi i aportant-hi discurs. Una tesi que s'ha vist confirmada arran que moltes assemblees locals han nascut del propi teixit associatiu municipal. En aquesta osmosi permanent entre les assemblees locals de la CUP i les diferents associacions sovint es genera el dubte de com mantenir la feina dins l'ajuntament paral·lelament a les activitats personals que cadascú realitza a les entitats sense que es vegin perjudicades ni les entitats ni les assemblees locals.

En el cas dels municipis petits el que entenem per moviments populars pot veure's ampliat respecte a localitats amb més població on existeixen associacions més polititzades i ideologitzades per àmbits. Això fa que els referents de la CUP als municipis siguin la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, la Plataforma contra la privatització dels Centres d'Atenció Primària, etc., però també les AMPES, associacions de caire cultural, comissions de festes populars, grups excursionistes, l'ANC, les assemblees de joves, etc. Mantenir aquest vincle és clau perquè ha permès que la nostra pràctica política s'estengués com una taca d'oli creant complicitats amb persones i col·lectius de municipis veïns. Com també ho és el fet de defugir el paper merament

electoralista, moltes vegades exercit des dels ajuntaments pels partits tradicionals actuant com a sucursals i on la política ve dictada per la direcció nacional.

Encara que cal restar alerta als fenòmens d'absorció que el treball institucional pot generar en bona part de les nostres assemblees locals, generalment la irrupció de la CUP ha servit per dinamitzar, cohesionar i dotar de contingut polític lluites sectorials, especialment en municipis petits i mitjans. A on no ha estat així, sovint ha sobrevingut de la pròpia feblesa de la CUP local. Aquesta feblesa té diferents orígens. Com a CUP ens hauria de preocupar especialment aquelles assemblees locals que no han reeixit més enllà d'actuar com a meres sucursals de l'organització nacional fruit del desarrelament i la incapacitat de teixir dinàmiques pròpies locals. Malgrat tot, l'organització nacional ha de ser conscient que les diferents realitats requereixen d'una praxi política diària i diversa, però sobretot útil arreu: un mínim comú denominador. És aquesta pràctica a través de la CUP que ha estat útil per desestigmatitzar el nostre espai polític. Un treball de formigueta que cal que sigui blindat de les conseqüències que es puguin donar fruit de la nostra presència al parlament de Catalunya.

1.4.2. Retorn del poder al poble

Al mateix temps que la relació amb les entitats municipals esdevé imprescindible per tirar endavant un projecte d'unitat popular, també ho és la demostració de la viabilitat de l'alternativa política que representem. Això implica que hem de demostrar que les nostres pràctiques polítiques són les úniques solucions a un sistema podrit per la corrupció, l'amiguisme i el clientelisme. Ho hem de fer cada dia. Amb butlletins d'informació o consultes populars i sobretot amb una oposició al carrer i a la institució que no només denunciï les polítiques dutes a terme per qui governi, sinó que també proposi alternatives sempre des d'una òptica inequívocament anticapitalista. Cal ser conscients també que posar els ajuntaments al servei de les classes populars comporta també forçar al límit la legalitat i moltes vegades saltar-se-la. Així mateix, des del treball als municipis es pot augmentar la consciència social i demostrar que l'assemblearisme és la millor forma de treball, com a base de la participació directa i apoderament de les classes populars. Tot plegat acompanyat de l'altruisme, l'exemple, la dignitat i el compromís polític que demostren els nostres càrrecs electes.

1.4.3. La CUP als municipis en clau electoral

Fent una anàlisi dels resultats de les darreres eleccions municipals apreciem dos fenòmens que cal analitzar per tal de poder fer accions des de l'Àrea d'Expansió per consolidar el projecte de la CUP en aquells municipis de la manera més adequada, tenint en compte les necessitats del territori i de les línies estratègiques que es defineixin.

El primer d'aquests fenòmens es produeix en aquells municipis on sense haver-hi Assemblea Local de la CUP en aquells moments es va formalitzar una candidatura que es va presentar a les eleccions municipals. Aquest fet es produeix en 24 municipis, obtenint-ne representació en 16 d'ells (i l'alcaldia a 5). Els motius pels quals un col·lectiu de persones en un municipi decideix tirar endavant una candidatura de la CUP sense tenir constituïda una Assemblea Local són diversos:

- L'existència prèvia de col·lectius i/o espais de l'Esquerra Independentista i/o anticapitalista organitzada.
- L'existència prèvia de col·lectius organitzats mitjançant moviments populars per la independència dels que formen part persones que volen presentar-se a les eleccions municipals i consideren que la millor opció per fer-ho és mitjançant la CUP.

- L'existència de persones sense organització prèvia que arran de l'altaveu mediàtic que suposa la tasca parlamentària i/o l'experiència d'Assemblees Locals, Comarcals o Territorials properes opten per presentar candidatura de la CUP a les eleccions municipals. En alguns casos es dona el fet que sí que s'han format grups de suport a campanyes concretes, en eleccions autonòmiques per exemple.

Aquests tres motius no són els únics, de ben segur, i en ocasions es donen elements barrejats d'alguns d'ells, però sí que exemplifiquen casuístiques que es donen en la majoria d'ocasions.

El segon dels fenòmens a que hem fet esment anteriorment és l'existència de poblacions que compten amb Assemblea Local constituïda però que han optat per no presentar-se a les darreres eleccions municipals.

De motius també n'hi ha diversos, entre altres:

- Assemblees Locals constituïdes recentment que no es consideren amb prou experiència en l'àmbit de la lluita institucional per presentar-se a les eleccions municipals.
- Assemblees Locals que estan constituïdes ja fa temps però que en el moment de presentar-se a les eleccions no compten amb prou persones compromeses per conformar la candidatura i/o encapçalar-la.
- Assemblees Locals que consideren que la conjuntura política-social municipal no recomana que es presenti la CUP a les eleccions.

Caldria veure a què respon aquest fet per tal de poder reforçar la tasca que estan desenvolupant aquestes Assemblees Locals, des d'una perspectiva de consolidar projectes que puguin afrontar presentar-se a properes conteses electorals i que perdurin més enllà de la conjuntura política institucional.

1.4.4. Ara i avui, què permet la política municipal?

Cada mil habitants implica un milió d'euros de pressupost. A Catalunya, el 95% dels municipis tenen menys de 5.000 habitants, la qual cosa significa que, com a molt, tenen un pressupost de quatre milions d'euros. D'aquests, un 40% (o més) serveixen per fer "funcionar la maquinària"; encendre i apagar l'enllumenat públic cada dia; recollir les escombraries; pagar les nòmines dels 20 treballadors de l'ajuntament; pagar els càrrecs polítics; fer front a la despesa financera; etc. No només això, sinó que els municipis només són capaços de generar el 60% (aproximadament) dels ingressos del pressupost, la qual cosa suposa una dependència financera externa important. A tot això, cal sumar la llei RSAL i que, enguany, la Generalitat no finançarà el programa PUOSC, l'eina que ha permès els municipis fer inversions "en pedra". És a dir, "l'idealisme municipalista" té moltes fugues que cal afrontar, no per dinamitar-lo, sinó per enfortir-lo.

Quina política fiscal "progressiva" pot dur a terme un municipi? Quin marge de maniobra ofereix l'IBI? Quina política d'habitatge pot desenvolupar un poble petit? De quins recursos tècnics i econòmics disposa per articular programes d'autonomia personal? Aquestes i d'altres mancances provoquen que l'acció municipal pivoti sobre qüestions, podríem dir-ne, menors, perquè són les úniques que poden assumir la majoria de municipis de Catalunya.

En aquesta conjuntura municipal cal aprofundir en cercar totes aquelles possibilitats que les esclertes legals (i a legals), la gestió de l'economia al servei de l'interès col·lectiu i el foment de la participació i l'autogestió ens permetin dur a terme polítiques compromeses i transformadores des

dels municipis on tenim suficient capacitat d'incidència ja sigui amb equips de govern, claus de govern o oposicions amb possibilitats constructives.

En molts territoris, l'entrada als consistoris municipals ha suposat un apropament de més gent al projecte de la CUP, fet que ha propiciat la participació política i l'apoderament de la població. D'altra banda, és molt important prendre consciència que la política des dels ajuntaments ens ha de servir per possibilitar dinàmiques municipals que facilitin l'autogestió, la participació política i l'apoderament de la població més enllà de la dinàmica institucional.

1.4.5. Una nova república, un nou model municipal?

Hem vist que l'aposta municipalista permet una política de proximitat que ens serveix per llegir més bé les necessitats i les aspiracions de la població així com avançar cap a l'apoderament popular a través de la participació política. De la mateixa manera, la realitat demogràfica del nostre país és heterogènia i ur desequilibrada i el municipalisme ens ajuda a afinar. Al llarg del territori trobem grans ciutats, mitjanes i petites com també pobles o viles. Apostar per un model d'acció i gestió política que traslladi el pes de les decisions a les institucions més properes a la població permet construir un país on convisquin diferents realitats respectant la idiosincràsia de cada realitat social fruit de la mida, l'activitat econòmica, etc.

En aquest sentit cal crear propostes que s'adeqüin al model de distribució demogràfica dels nostres territoris perquè sigui possible un desenvolupament que no agredeixi el medi ambient ni la qualitat de vida de les persones. La creació de la República Catalana obre la porta al debat territorial i per tant a repensar-lo. Per tot això, tenim pendent un debat en clau política sobre:

- Les característiques que ha de complir un nucli habitat per ser considerat un municipi.
- Les competències i el model de finançament que haurien de tenir els municipis
- Com assegurem la igualtat en la prestació de serveis i en l'execució de polítiques públiques entre els municipis
- Com garantim l'encaix de les diferents dinàmiques territorials per a què es complementin dins d'un mateix projecte de país.
- Com aprofitem la presència en els ajuntaments per incrementar la politització, l'apoderament popular i la participació de la població més enllà del marc institucional.

1.5. La CUP a les institucions: balanç i perspectives

1.5.1 La CUP al Parlament. El cavall de Troia²

Amb les eleccions del 25 de novembre de 2012 la Candidatura d'Unitat Popular – Alternativa d'Esquerres (CUP-AE) entrava al Parlament de Catalunya. Ho feia al primer intent, i després d'haver descartat, en anteriors ocasions, la possibilitat de presentar-se a unes eleccions autonòmiques.

L'emoció pels resultats no podia amagar la necessitat de l'organització (CUP), del moviment polític al qual pertany (l'Esquerra independentista) i d'altres actors de la Unitat Popular (Alternativa d'Esquerres) de cercar una nova eina que fes possible planificar, controlar i decidir des de fora del Parlament la tasca de les tres diputades dins de la cambra. Era important tractar les tasques institucionals amb rigor, però també calia procurar que la dinàmica parlamentària – que ja s'intuïa

---

² Text extret del llibre "Un peu al Parlament de Catalunya"

frenètica – no col·lapsés els òrgans de debat polític de la CUP. Per això sorgia el Grup d'Acció Parlamentària, el GAP.

L'èxit dels resultats electorals, 126.000 vots i 3 diputades per la circumscripció de Barcelona fou possible gràcies al bagatge acumulat, a les legitimitats guanyades poble a poble, però també a una campanya electoral innovadora, que va defugir dels paràmetres convencionals i que esbudellava la CUP de dalt a baix: qui era, què faria, com ho faria, quants serien, quant cobrarien, etc. Era la lògica del codi obert que la CUP ha intentat imprimir en cadascuna de les accions de l'aposta política.

Gairebé tres anys, 1000 dies i tantes nits; i tot just començar endins, ja ratificàvem allò que intuïem des de fora. L'absència de sobirania en un Parlament segrestat pels mercats, l'impacte antisocial de la crisi en les classes populars dels Països Catalans i la metastasi intacta de la impunitat de la corrupció. Salpebrat amb el nihilisme groller i mentider del no creure en res ni ningú, parit per la doctrina de xoc neoliberal de Thatcher: no hi ha alternativa, s'entesta en cridar el poder. “No es pot”, la mentida més repetida.

Doncs sí, sí que es pot. Gràcies a l'enfora que ha impactat l'endins. Perquè ahir com avui, i com demà, seguim mantenint dipositades les nostres esperances en les arrels de la realitat i les lluites quotidianes. Ser dins – terreny hostil i territori advers – com a part de l'enfora. Amb el cap, amb el cor, amb el puny. Quan les tres persones són res més que un estri, un estri més, en la caixa d'eines ampla i plural de les eines de les quals disposem per activar el canvi polític, la transformació social, i la democratització – ves per on – de la democràcia.

Érem conscients que l'acció democràtica i popular que havíem construït als municipis no seria igualment aplicable al Parlament. Érem conscients que l'horitzontalitat de les assemblees arrelades al carrer tindria moltes dificultats per construir un projecte sencer amb base al Parlament. Per això es va enviar una delegació d'astronautes al Parlament a alterar el discurs dominant, a obrir escletxes a la institució, a impulsar els canvis polítics més urgents i sobretot, a habilitar amb força la concepció que el poder és del poble i el poble el pot prendre si ho vol.

Com més endins del budell, com més a prop de la cara, és difícil ocultar el maquillatge, i sovint en els diferents tràmits parlamentaris s'imposa la inèrcia o la insistència a redundar sobre un mateix assumpte. Això es tradueix com a mínim en dues circumstàncies: primera, queda en (veritable) quarantena l'efectivitat de les mocions que el Ple del Parlament aprova; i segona, massa sovint les mocions o les propostes de resolució responen més a un exercici de gesticulació política, per posicionar-se bé en el teatre polític, que no pas a la voluntat real de resoldre la problemàtica que se sotmet a debat.

És la vista i corroboració d'aquest treball que cap projecte de transformació social pot treballar-se únicament en les institucions. Més aviat el treball a les institucions ha d'acompanyar la creació de contrapoder popular, amb vocació rupturista i transformadora.

1.5.2 Anàlisi electoral. La revolta de les urnes

El 2015 va ser un any de creuades electorals on la CUP va jugar un paper clau al Principat: a les municipals vam entrar als ajuntaments 385 persones regidores i vam passar de 4 a 20 alcaldies (10 de les quals amb majoria absoluta) mentre que al Parlament som la clau de governabilitat i de la majoria independentista.

1.5.2.1. Anàlisi de resultats. Què diuen els vots?

A les eleccions municipals, la CUP va ser setena força en vots però quarta en nombre de regidors i regidores, la qual cosa indica que pren més força a municipis que no són de grans dimensions on la proximitat entre les institucions i la població és més fàcil. Tot i així, vam obtenir representativitat en totes les ciutats de més de 100.000 habitants. Dels resultats de les eleccions al Parlament, cal destacar la majoria independentista al Parlament en la suma de JxSí i la CUP. La investidura i els tempos legislatius van conduir-nos a resoldre un pacte difícil i convuls que ens va obrir la porta a sumar el Parlament al procés independentista. Tot i això, no es pot obviar la pujada de C's com a força de dretes i unionista. D'altra banda, a les eleccions estatals, en les quals la CUP no va participar-hi, l'hegemonia de d'ERC i DiL no es va mantenir com amb la coalició JxSí sinó que es va dibuixar una zona de suport a En Comú Podem a Barcelona i l'AMB, d'ERC i en Comú Podem al sud del Principat i d'ERC i DiL al centre i quadrant nord.

De tot plegat podem treure una conclusió clara: a Barcelona i a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, els resultats de qualsevol de les jornades electorals desmenteixen el tòpic de que en aquests territoris hi ha un rebuig majoritari al procés d'independència. Més enllà del posicionament en el debat territorial, els resultats dibuixen un mapa on candidatures o coalicions d'esquerres i candidatures de l'anomenada "nova política" obtenen majories, resultats que evidencien la necessitat i la voluntat de canvi. Cal prendre en consideració també que sí que és cert que C's irromp en algunes poblacions de l'AMB (sobretot de la zona sud) i que, en aquest cas, sí que té a veure amb el debat territorial perquè assoleix els seus resultats més bons coincidint amb el 27 de setembre.

Finalment, cal tenir en compte que els territoris de la Catalunya que no corresponen a l'AMB, CiU manté el lideratge a les municipals però és considerable l'augment d'ERC i de la CUP respecte als anteriors comicis, desplaçant el pol independentista una mica més a l'esquerra. Si bé a les eleccions del Parlament JxSí és hegemònica en aquests territoris, a les estatals es torna a veure la rellevància d'ERC. Una realitat que porta a Convergència a buscar noves fórmules (DiL i refundació) que l'allunyin de la imatge d'opacitat i corrupció que acompanya el seu nom.

1.5.2.2. Anàlisi d'impacte. A poc a poc però lluny

Més enllà dels resultats, també és important fer una lectura de quines han estat les passes que hem fet a les institucions i l'impacte que han tingut.

L'augment de les dades de participació en les jornades electorals no sempre és un indicador de major interès per la política, malgrat això la tendència positiva de politització de la població sempre és un bon indicador perquè significa una major predisposició de la gent de participar en els diferents espais polítics, possibilita la sensibilització, conscienciació i mobilització de diferents sectors que els darrers anys no han sentit la política propera i permet una millor recepció de les lectures crítiques dels esdeveniments. Un fet que ha anat en paral·lel a l'augment dels projectes cooperatius en l'àmbit laboral, la major consciència de la responsabilitat del consum en l'àmbit quotidià, la proliferació de projectes de defensa del territori, la legitimació dels mitjans de comunicació alternatius, la major incidència del discurs feminista en diferents àmbits socials, etc.

Aquest augment de l'interès per la política és el punt de partida d'un reclam popular per esdevenir subjectes actius en les decisions que ens afecten i, per tant, no podem obviar les oportunitats que l'escenari descrit presenta.

En aquest sentit, la CUP hem aportat un canvi de paradigma als Ajuntaments i al Parlament de Catalunya que ha ajudat a polititzar i elevar el nivell de consciència política en la població a partir de la identificació social amb el llenguatge, les formes i l'estètica, les problemàtiques exposades, la persecució de la corrupció i les males praxis. La CUP ha estat un dels factors rellevants en el canvi en altres candidatures per tal de transformar la política institucional fins el moment. Ara bé, és important no només que la gent ens conegui sinó que s'impliqui i participi en política, això és, no només en organitzacions polítiques, sinó també en moviments populars i tot tipus d'associacions polítiques, socials i culturals.

1.5.3 Més enllà de les institucions

1.5.3.1. La CUP i els moviments socials i lluites. Les múltiples trinxeres

A més de les organitzacions polítiques de l'Esquerra Independentista i del conjunt de la Crida Constituent, el caràcter municipalista de la CUP facilita l'arrelament de la candidatura i la proximitat a les diferents lluites distribuïdes arreu dels Països Catalans, fent-se valer com a eina en els aspectes polítics i mediàtics necessaris però procurant per la no institucionalització de les lluites i respectant la seva autonomia. Hi ha hagut diferents formes de suport a les lluites:

- Suport explícit a una lluita existent. Espais on la CUP ha participat com a organització a la lluita.
- Suport implícit a una lluita existent. Lluites on la militància de la CUP ha participat de manera individual però amb un suport de l'organització ja sigui en la preparació dels esdeveniments o en la difusió i l'assistència a convocatòries.
- La CUP com a promotora de la lluita. Aquelles lluites que la CUP ha agafat com a cavalls de batalla sent l'agent promotor i d'impuls.

1.6. Àmbit internacional

Europa esberlada i en procés de fallida. Una oportunitat. Els últims esdeveniments a la UE operen com una oportunitat i reforcen el context polític obert a Catalunya. Ho fan, perquè la UE no només està desacreditada pel dèficit democràtic i la imposició de polítiques econòmiques exclusivament assentades en la reducció del dèficit, sinó que la UE palesa cada dia que és un projecte econòmic i polític sense massa futur. L'anomenat "brexit" i la negociació a mida de prebendes entre la UE i la Regne Unit (limitació de la lliure circulació de persones i exclusió dels estrangers dels serveis socials). Un "brexit" que, si es materialitza, trenca la UE i col·loca el procés independentista escocès damunt la taula i amb màximes opcions d'èxit; el fracàs de la política monetària expansiva; la gestió nefasta dels refugiats víctimes de la geopolítica Occidental; l'augment dels partits d'extrema dreta amb representació parlamentària i, en alguns casos, amb responsabilitats de govern com a Polònia o Hongria; l'eclosió social a França; el govern d'esquerres a Portugal; el debilitament de l'eix París-Berlín, etc. Un cúmul de circumstàncies que col·loquen la UE en escac i en posicions de disgregació pel que fa a la tàctica política. Aquesta conjuntura es propicia perquè permet que el procés independentista català se sumi a les múltiples disruptions que tenallen la UE, i, per tant, dificulten pugui operar com un bloc monolític contra els nostres interessos i és propícia també per difondre el nostre argumentari contra la pertinència a la UE.

1.6.1 L'estat espanyol

L'Estat espanyol és, com tot el sud d'Europa, perifèria de la Unió Europea. Els partits dinàstics que s'han alternat al poder des del 1978, representen els interessos de la burgesia i de l'oligarquia de

les multinacionals i les empreses de l'Íbex 35 sota l'atenta mirada de la Troika. Una elit funcional d'advocats i economistes de l'estat ha esdevingut el pont entre el poder econòmic i els successius governs de l'Estat. Un model de funcionament que se suma a un model d'estat, profundament jacobí, amb autonomies menors d'edat sempre tutelades, amb models radials de carreteres i aeroports, que té el seu corollari en una ciutat com Madrid que concentra la seu de 24 de les 35 empreses de l'Íbex, moltes de les no cotitzades i d'altres multinacionals.

En aquesta metròpoli, darrere l'excusa de la capitalitat, es dota cada any una partida de los Presupuestos Generales del Estado, anomenada "Servicios Centrales": un autèntic despropòsit que té la raó de ser per la concentració de poder i inversions a Madrid on té, com hem dit, la vida l'oligarquia de l'Estat. En aquest context, Izquierda Unida ha jugat un paper de suport crític del PSOE, tot gestionant les engrunes a la recerca d'un capitalisme de rostre humà. A partir del 2014, apareix un nou partit, Podemos, que cerca integrar al sistema el moviment del 15M; institucionalitzar els moviments socials i buscar una alternativa a l'aposta de les esquerres independentistes i anticapitalistes. A través de Podemos es renova i s'actualitza la proposta d'esquerres de l'Estat mantenint com a criteri la unitat de l'Estat i sense abanderar propostes anticapitalistes.

Tot plegat ens porta a concloure que la conjuntura, malgrat l'ascens de Podemos i les seves oportunitats, dibuixa un Estat presó de pobles que difícilment entomarà un procés de ruptura. En aquest sentit, l'aliança entre els moviments revolucionaris de les nacions sense estat continua sent imprescindible. A Euskal Herria hem de seguir teixint complicitats amb EH Bildu, sempre centrades a crear poder popular. Malgrat els resultats electorals de l'últim any, la sortida de la presó d'Arnaldo Otegi i el replantejament de la seva estratègia política continuen essent bases per a un projecte polític de futur. En aquest sentit, la candidatura d'Otegi a lehendakari a les eleccions de la tardor d'enguany pot cristal·litzar en l'obertura d'un front independentista majoritari a EH que retroalimenta el català i col·loqui l'Estat espanyol en una posició d'encara més blindatge polític i d'augment de la repressió. La falca basca i la catalana, poden gestar un escenari propici als nostres objectius de la independència i la satisfacció dels interessos de les classes populars.

A Galiza, l'única proposta, més enllà dels companys de l'esquerra independentista gallega que no està subordinada a projectes estatals, és el BNG -bloc que conté també formacions anticapitalistes. Aquesta formació va patir una derrota -més petita a les municipals i més clara a les espanyoles-, però segueix treballant al carrer i també ha renovat la seva estratègia política. Teixir complicitats amb el BNG, mentre es dialoga amb Anova i es manté el treball amb el conjunt de l'esquerra independentista basca hauria de ser la nostra estratègia.

Pel que fa a Andalusia, la irrupció de Podemos ha estat un sotrac. La CUT, de Sánchez Gordillo, nominalment independentista i anticapitalista, va confluïr amb Podemos a les autonòmiques, on té dues diputades. A les primàries de Podemos per a les eleccions espanyoles, Cañamero i Sánchez Gordillo van donar suport a la candidatura anomenada Utopia y Dignidad, formada per la CUT i persones d'organitzacions de l'esquerra independentista andalusina, com Andalusia Comunista, Jaleo i SAT. Els resultats van ser bons, però la direcció de Podemos, des de Madrid, va imposar set dels vuit caps de llista, que són les persones que van sortir escollides i les qui, alhora, van deixar l'Esquerra Independentista andalusina sense diputades. Únicament una formació ha mantingut la tesi de construir la unitat popular des d'Andalusia, deslligant-se de Podemos: Nacion Andaluza. NA, amb un discurs clarament anticapitalista, feminista i independentista, ha signat un acord estratègic amb el Sindicato Unitario per construir la unitat popular.

D'altra banda, a Canarias cal entaular relacions amb organitzacions de l'esquerra independentista i anticapitalista, com Alternativa Nacional Canaria i Unidad Nacional Canaria. La guspira del 'no' a l'OTAN l'any 1986, així com la de la lluita contra les prospeccions de Repsol, demostren un sentiment nacional que desclourà i al qual cal afegir tot el debat sobre la Unió Europea i aquestes illes properes al continent africà. Finalment, la lluita a la resta de nacions sense Estat també s'ha anat fent visible a través de moviments com Izquierda Castellana a Castilla, el Bloque Independentista de Cuchas a Aragón o Andecha Astur a Asturies.

2. Objectiu principal

Bastir una hegemonia sobiranista, en el sentit profund del terme, d'esquerres al país que ha de passar, sens dubte, per assolir també una hegemonia d'esquerres dins el bloc independentista.

2.1. Com el materialitzem?

2.1.1. Línies treball: ruptura democràtica, procés constituent i construcció de la república

2.1.1.1. Per la ruptura

En el procés de construcció de la candidatura de la CUP-Crida Constituent, un conjunt d'organitzacions polítiques de l'esquerra independentista i anticapitalista, del municipalisme, i de l'esquerra del país vàrem acordar un marc polític que es basava en dos elements fonamentals:

- Ñ Cap procés d'independència i cap procés constituent no són possibles en el marc de la legalitat espanyola vigent: La Declaració Unilateral d'Independència seria alhora el mitjà i el desencadenant de la proclamació d'una Assemblea Constituent i de la construcció de la nova institucionalitat catalana, democràtica, horitzontal i popular.
- Ñ El procés de construcció de la República catalana, i el corresponent conflicte polític i democràtic amb l'Estat espanyol, requereix de l'articulació de majories socials àmplies i duradores. Aquestes majories només s'adheriran al projecte independentista si aquest va lligat a un projecte de país que trenqui amb el model econòmic i social vigent i en basteixi un de nou. Per això seria imprescindible l'aplicació d'un pla de xoc, que no només hauria de fer front a l'emergència social, sinó que hauria d'obrir les portes a processos de transformació més profunds.

Els 10 punts de «Per la ruptura amb el règim del 78, el capitalisme i el patriarcat: independència cap a la república catalana» van ser desenvolupats després en el «Full de ruta cap a la independència» de la CUP-Crida Constituent, i després també en el programa plebiscitari de les eleccions del 27 de setembre.

El document preveia:

- Ñ La formació d'un govern de ruptura nacional, social i democràtica que hauria de facilitar la proclamació de la Declaració Unilateral de Independència en cas de majoria parlamentària independentista, aplicar un programa d'emergència social basat en la prioritització de les necessitats socials per sobre del pagament del deute, impulsar un procés de desconexió respecte l'estat i la Unió Europea i treballar per garantir el màxim reconeixement internacional a la nova República

- Ñ L'impuls de les majories parlamentàries necessàries per a garantir els avenços nacionals, socials i democràtics
- Ñ L'articulació d'una mobilització popular sostinguda en el temps en defensa de drets socials amb l'objectiu de garantir que les institucions responguin a aquestes demandes a través de l'aplicació d'un programa d'emergència social
- Ñ Organitzar consultes populars sobre qüestions polítiques, econòmiques i socials de primer ordre (sobre el deute o les privatitzacions per exemple)
- Ñ Impulsar la desconexió institucional respecte de l'estat, generar les estructures claus de la República Catalana i fer campanyes de conscienciació i mobilització popular per facilitar el suport a aquest procés de desconexió
- Ñ Cercar el reconeixement internacional més enllà dels països de l'àmbit d'aliances de la UE i l'OTAN, perseguint no només aliances polítiques sinó també cercant finançament per a l'impuls inicial de la república
- Ñ Finalment, es reconeix la necessitat d'obrir un procés negociador amb l'Estat espanyol

El document de full de ruta també establí alguns criteris generals en relació al Procés Constituent. Es preveia la formació d'una Assemblea Constituent formada per càrrecs electes municipals i per representants d'organismes populars, que seria l'encarregada de redactar la Constitució de la República Catalana. El debat constituent s'articulava a nivell territorial a partir d'Assemblees Comarcals, i també estaria obert a la participació popular directa a nivell local.

En relació a l'articulació i la construcció dels Països Catalans el full de ruta preveia l'impuls de la vertebració de tot tipus d'institucions d'àmbit nacional, així com fer constar sempre l'objectiu de l'articulació del conjunt de la nació en totes les proclames, declaracions i textos jurídics que resultin del procés de independència i el procés constituent de la nova república catalana.

2.1.1.2. Balanç i actualització del full de ruta

Els resultats del 27S, les negociacions posteriors lligades al debat de investidura, l'acord entre Junts pel Sí i la CUP-CC, i finalment l'arrencada de la investidura, obliguen, en primer lloc, a fer un balanç crític i autocrític del compliment d'aquest full de ruta; en segon lloc, analitzar la seva interacció amb el full de ruta dels demés agents polítics i socials orientats cap a la independència i el procés constituent; i, en tercer lloc, redefinir el paper de la unitat popular i de l'esquerra independentista en el moment actual, amb la perspectiva de seguir avançant cap a la ruptura amb els Estats espanyol i francès, i fundar la República Catalana, amb l'horitzó de la República dels Països Catalans.

Sobre la ruptura amb l'estat. La qüestió clau del plantejament de la CUP-CC és que no és possible un procés independentista sense la ruptura amb el marc jurídic i polític espanyol, i que per això només a través d'una Declaració Unilateral de Independència era possible impulsar un procés constituent i, alhora, aplicar un pla de xoc per fer front a l'emergència social. Segons el full de ruta, aquesta DUI necessitava d'una majoria independentista en vots i escons per a la seva legitimació: en el «Document de bases per un ampli acord polític i social per la independència, el procés constituent i un paquet de mesures d'urgència» aprovat pel Consell Polític de la CUP, i presentat públicament a Manresa el març de 2015, s'afirmava que la independència la decidiria una majoria de vots independentistes.

El full de ruta de Junts pel Sí contemplava una declaració d'inici del procés i l'elaboració de les lleis de la desconexió, incloent les lleis d'hisenda pública i de la seguretat social per una banda, i la llei de transitorietat jurídica per l'altra, durant la present legislatura i la seva aprovació al final de la mateixa. Segons aquest full de ruta, l'elaboració d'aquestes lleis precedeix la proclamació de la independència, les eleccions constituents, l'elaboració de la Constitució Catalana, el Referèndum Constitucional i la proclamació definitiva de la República Catalana.

En el moment d'escriure la ponència, el balanç és el següent:

- Ñ **Declaració del 9N:** en el primer ple d'aquesta legislatura, el Parlament va aprovar una declaració, impulsada i amb suport de la majoria independentista, que donava per iniciat el «procés de creació d'un Estat català independent en forma de república», «l'obertura d'un procés constituent», el compromís del Parlament en l'adopció de «les mesures necessàries per a obrir aquest procés de desconexió de l'Estat espanyol» i la no supeditació a «les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, en particular del Tribunal Constitucional»; la Declaració contenia un annex amb compromisos per al futur govern destinats a «blindar drets fonamentals afectats per decisions de les institucions de l'Estat espanyol» en matèria de pobresa energètica, habitatge, sanitat, educació, llibertats públiques, administracions locals, refugiats, dret a l'avortament i en relació també al finançament d'un pla de xoc social i la gestió del deute.
- Ñ **L'acord d'investidura:** basat en un acord de 5 punts que compromet bàsicament l'estabilitat parlamentària del govern i el compromís en votar juntament amb Junts pel Sí quan aquesta estabilitat estigui en perill. L'acord no defineix quins són els elements polítics sobre els quals es basa l'estabilitat, però en el context de la legislatura excepcional que ens trobem, la CUP-CC interpreta aquesta estabilitat com tot allò que permeti avançar en el procés de ruptura democràtica amb l'estat espanyol de les autonomies.
- Ñ **Els límits de l'acció de govern:** Junts pel Sí no ha fet cap esforç pràctic i concret per aplicar la Declaració del 9N. Els treballs per les tres lleis de la desconexió semblen avançar (molt a poc a poc) però no sembla haver-hi cap voluntat real de ruptura i l'horitzó de la ruptura democràtica i la independència és encara llunyà – més enllà dels 18 mesos esmentats; per altra banda, el govern no ha aplicat cap mesura corresponent al pla de xoc.

El procés popular cap a la independència es troba avui en la disjuntiva de si avançar cap a la ruptura democràtica a través d'un procés de destitució de l'Estat espanyol, les seves velles institucions i els límits i les imposicions de l'austeritat neoliberal, o bé recloure's en l'autonomia en nom del principi de seguretat jurídica i caure en el processisme estàtic. En aquesta darrera via semblen coincidir la dreta independentista i l'esquerra estatalista espanyola, ambdós espais polítics en procés de refundació i reestructuració.

En aquest context, els compromisos de la CUP en el proper cicle són:

- Ñ Garantir el desenvolupament de la Declaració del 9 de novembre, subratllant el paper de la no obediència a marcs aliens i la necessitat de construir un marc jurídic i polític propi
- Ñ Impulsar el pla de xoc per fer front a l'emergència social superant els límits del marc autonòmic i no assumint-ne els seus límits
- Ñ Garantir el desplegament de les lleis de desconexió i la declaració unilateral de independència al final d'aquesta legislatura i les conseqüents eleccions constituents

- Ñ Impulsar el procés constituent i la implicació de les institucions en aquest procés garantint el seu caràcter vinculant
- Ñ Articular una majoria política i social del conjunt de l'esquerra independentista i sobiranista que sobre la base de la unilateralitat desplegui un procés constituent per canviar-ho tot i proclamar la nova República Catalana
- Ñ Elaborar una proposta de República dels Països Catalans des de la perspectiva de l'esquerra independentista i la unitat popular
- Ñ Desenvolupar aliances en els camps institucional, polític, social, econòmic i cultural que facilitin l'articulació dels Països Catalans
- Ñ No renunciar ni a la unilateralitat ni a un referèndum vinculant que inclogui una pregunta binària sobre la independència i que doni lloc a un mandat clar

2.1.2. El treball amb l'esquerra institucional i amb les lluites polítiques i socials

Sobre l'esquerra institucional (parlamentària)

Amb ERC diluïda a la coalició Junts pel Sí i amb el seu líder Oriol Junqueras mirant de fer una proposta de pressupostos que pugui ser assumida per algun grup polític, i amb CQSP pendent dels esdeveniments al Congrés, és tasca de la CUP prémer l'accelerador per tal que el procés de ruptura amb l'Estat espanyol avanci amb força. Una línia de treball que ha d'anar lligada amb la de generar complicitats amb els altres dos partits d'esquerres (institucional) per construir les bases que permetin a l'esquerra sortir amb una posició hegemònica en el naixement de la República catalana.

Així mateix, cal participar dels temes socials i polítics que generin contradiccions dins el Junts pel Sí i que serveixin per fer pivotar el Procés cap a polítiques que beneficiïn les classes populars catalanes. Cal fer-ho al mateix temps que ajudem a crear les condicions perquè a través de la sobirania política i el referèndum CSQP hagi d'entrar en la dinàmica constituent de la República catalana. Per aconseguir-ho caldrà fer valdre el discurs que no és possible resoldre el xoc de legitimitats democràtiques en el marc del constitucionalisme espanyol i que la unilateralitat possibilita la construcció d'una alternativa d'esquerres davant el tancament per dalt del règim del 78 al conjunt de l'Estat.

Finalment, cal que la força de les 10 diputades se centrin en aquest paper i en el treball per assolir les diverses sobiranes que reivindicuem com a moviment independentista i anticapitalista. Totes les conquestes que s'assoleixin han de ser reivindicades i aprofitades per la CUP que té, com a obligació, treure també tots aquests debats de la seu parlamentària i traslladar-los al carrer.

La CUP i les lluites populars. La Unitat Popular per a la construcció de la República

La Unitat Popular és el mecanisme que ens permet superar la falsa dicotomia entre lluita nacional i lluita social. Per altra banda, i al llarg dels darrers anys, s'ha posat de manifest que la lluita i la mobilització popular és un element imprescindible per condicionar i marcar l'agenda política institucional. Així, doncs, difícilment avançarem en marcs de ruptura sense una mobilització activa que tingui per objectiu la participació en marcs de debat constituents, mobilització i lluita social al carrer i la participació en la definició de la futura República.

Més enllà de la feina al parlament cal continuar treballant amb les TUP com una via àmplia de construcció de la unitat popular. A través de la TUP podem:

- Ñ Teixir aliances amb l'esquerra rupturista
- Ñ Articular un projecte rupturista des del punt de vista nacional, però també social i econòmic
- Ñ Generar espais de mobilització popular, de manera que el moviment de base ens condueixi a tenir el poble mobilitzat (generar musculatura política per empènyer el procés de ruptura)

Així mateix, es fa necessari replicar la repressió de l'Estat davant els avenços que fem en el procés de ruptura. Unes respostes que passen per aguditzar les contradiccions de l'Estat, per exemple, a partir de l'acció desobedient dels nostres càrrecs electes a les instàncies judicials espanyoles. Una proposta que ha d'anar acompanyada del retorn del protagonisme al conjunt de la societat i a les mobilitzacions populars per la independència que han de comptar amb el suport cupaire.

D'altra banda, el marc del debat del procés constituent i definició de la nova República ha d'esdevenir una eina de mobilització i conscienciació per implicar i vincular a la població en general i, els moviments socials en particular, al camí de la independència. Un procés que ens permet a la vegada teixir aliances (des de l'esquerra) i desenvolupar a nivell local processos de debat i articulació social a través de Fòrums Socials Constituents descentralitzats en el conjunt del territori. En aquesta línia cal cercar les complicitats a tots els nivells i sectors, cal que la teranyina sigui una sola lluita, que la gent de les marees, defensa del territori, col·lectius feministes comparteixin que la lluita per la independència forma part també dels alliberaments que tenim pendants. Un exercici que ajudi també a fer que la nova República no sigui un simple canvi formal de fronteres.

Pel que fa a la mobilització independentista cal prendre també la iniciativa per ajudar a desbordar des de l'independentisme popular les direccions dels partits d'ordre. Cal cercar campanyes de desobediència i de conquesta de sobirania que siguin un missatge clar a l'Estat espanyol perquè entengui que és el poble català qui ha pres la decisió de governar-se. El municipalisme, les campanyes de desobediència i teixir aliances amb l'independentisme organitzat, especialment a nivell local, seran mecanismes útils per aquesta etapa.

Per aquest motiu, cal incidir en el moviment popular independentista sense prejudicis ni complexes, facilitant els mecanismes que permetin elaborar propostes polítiques adients per a cada situació que ens han de permetre assolir els nostres objectius polítics, enfortint la Unitat Popular i actuant com a dinamitzadors i propulsors de les mobilitzacions independentistes, omplint-les de contingut des de l'esquerra.

2.1.3 Construïm la República catalana ecològica i social

En el context actual, les mobilitzacions populars en contra de la destrucció del territori, amb força a nivell local, reclamen un suport des de l'esfera política que fins ara no s'ha produït de forma suficientment clara. L'espai polític de la Unitat Popular està cridat a ser el punt de trobada de les lluites en defensa de la igualtat social i del territori i, coherentment, la CUP a participar-hi de forma activa. L'anticapitalisme ha d'articular la crítica i l'acció contra les afectacions ecològiques que genera el sistema actual. Amb l'assumpció d'aquest discurs hem de possibilitar transcendir el discurs ambientalista "oficial" contemporani fent possible la visualització de formes d'organització i models econòmics socioecològics alternatius.

Moltes de les propostes que des de les CUP estem proposant per construir els punts de trobada entre ecologisme i socialisme són perfectament vàlides també des del punt de vista ecològic. Economia solidària, sobirania alimentària, sobirania energètica, “bon viure”, monedes socials, economia feminista, igualtat social, economia del bé comú, antiutilitarisme, bioeconomia, justícia ambiental en són bons exemples. Cal aprofitar l'oportunitat que ens brinda la construcció de la República Catalana, per situar al centre del debat constituent un enfocament que combini l'ecologia i el socialisme per abordar les relacions entre societat i recursos naturals i entre grups socials i diferents nivells d'accés a aquests recursos. En el camí de la fundació d'un model de República Ecològica Catalana, doncs, hem d'implementar un discurs estratègic que incorpori les reivindicacions i la perspectiva ecologista i que discorri transversalment per totes les manifestacions d'aquest discurs mentre teixim complicitats amb els moviments ecologistes en defensa del territori.

2.1.4. Construïm la República antimilitarista

L'any 1982 l'Estat Espanyol va ingressar a l'OTAN, de mans d'UCD. L'any 1986, ara fa 30 anys, amb govern del PSOE es va convocar un referèndum per ratificar-ne la permanència. A Catalunya va guanyar el «no».

La societat catalana s'ha caracteritzat per ser una societat capaç de mobilitzar-se de forma inequívoca cap als seus objectius amb eines i estratègies no-violentes, són exemple les mobilitzacions de les darreres cinc diades.

Al nostre programa electoral «La CUP-Crida Constituent rebutja formar part de la Unió Europea, l'Euro, l'OTAN i l'Euroexèrcit. Promourem el tancament de totes les bases militars i la construcció d'una societat que potenciï la cultura de la pau, la cooperació i la solidaritat internacionalista. Combatrem el feixisme, el racisme i la xenofòbia.»

Els exèrcits van ser concebuts per donar seguretat als estats i defensar la seva sobirania davant un possible atac exterior. Aquest enfocament els ha empès a armar-se per dissuadir els altres estats «enemics» d'atacar-lo. L'acceptació d'aquesta premissa ha generalitzat el temor i ha conduït a una espiral perversa i sense límits que no té cap sortida.

Des de la CUP hem de saber canalitzar i potenciar el debat entorn de la fal·làcia de la necessitat de tenir exèrcit. Hem d'aportar un argumentari transformador que capgiri el concepte «d'enemic» i que aposti per eines diplomàtiques en la resolució de conflictes entre governs. És un fet provat que la cursa armamentística és una despesa contra-social. Si la pau impera, es una despesa innecessària. Si hi ha guerra, la conseqüència és la mort i la destrucció, seguida de l'enfonsament econòmic i l'exili forçós de la societat que la pateix.

Una línia interessant a treballar és donar-li continuïtat a la tasca de coordinació en temes relacionats amb la militarització de la societat. Valls, Barcelona i Lleida han tingut la presència militar en espais civils. Enguany el rebuig ha estat coordinat amb el Parlament i aquest fet ha marcat que les mobilitzacions de cada lloc hagin trobat un marc que ha amplificat la seva repercussió, contextualitzant les lluites locals amb la nacional i a l'inrevés.

2.1.5. Aliances: en el camp local, nacional i internacional; com articulem la nostra política d'aliances a nivell de forces polítiques i a nivell de moviments populars

Arreu dels Països Catalans han anat brollant moviments socials que reivindiquen, des de diferents vessants, la construcció nacional. L'any 1961, naixia Òmnium Cultural, una entitat clau en la conscienciació nacional durant la foscor del Franquisme. És l'entitat que quasi 50 anys després del seu naixement va organitzar la manifestació de juliol de 2010 que representa l'inici d'aquesta etapa de creixement exponencial de l'independentisme a Catalunya. Poc després neix l'Assemblea Nacional Catalana amb objectius molt clars de lluitar per la independència tot creant assemblees locals i a través d'eines com la pedagogia i les mobilitzacions. Ambdues entitats han estat les responsables d'organitzar les manifestacions populars més grans de la història de Catalunya en els últims quatre anys. En aquest període han sorgit les entitats independentistes següents: Feministes per la Independència, Súmate i Sí amb Nosaltres.

Al País Valencià trobem entitats com Acció Cultural del País Valencià o Escola Valenciana. A les Illes, l'Obra Cultural Balear, l'Assemblea de Docents o l'Assemblea Sobirana de Mallorca. A la Catalunya Nord, la Bressola o Òmnium Cultural. A la Franja, la Institució Cultural de la Franja de Ponent. Fora del Principat, aquestes entitats fan resistència cultural i lingüística i parlen del dret a decidir.

Al Principat, la CUP, en el marc del procés constituent, hem de posar-nos a treballar al costat de l'ANC, Òmnium, Súmate, Sí amb Nosaltres i Feministes per la Independència per crear, juntament amb els moviments socials, polítics i anticapitalistes, fòrums socials constituents a cada poble, vila o ciutat per procurar que:

- Es recullin aportacions individuals o col·lectives sobre la futura constitució
- Es mobilitzin contra les retallades i per la millora de la qualitat dels serveis públics
- Es mobilitzin per plantar cara a les accions de l'estat, siguin locals o al conjunt del territori
- Actuïn com a mecanismes de pressió al Parlament en la seva feina institucional del procés constituent
- Sigui un procés de baix cap a dalt, popular i participatiu

Des de la CUP partim de la premissa que és l'hora del poble i que cal obrir un debat important amb els moviments populars independentistes i els moviments socials. Un debat que impliqui l'exigència al Parlament que es tiri endavant el mandat popular: ruptura, procés constituent i pla de xoc social. A la resta dels Països Catalans podem treballar en una mateixa línia però posant el dret a decidir com a sortida en els espais de lluites sectorials. Així mateix, cal aprofitar el moment de construcció política per reflexionar plegades amb les entitats sobiranistes i els moviments socials i polítics sobre els següents aspectes:

- El paper de la UE envers la realitat catalana
- El paper de la Troika amb els països perifèrics de la Unió Europea
- El paper de la UE amb les refugiades

2.1.7. Desplegament polític als Països Catalans

En tot aquest procés obert de debat, mobilització i poder constituent, des de la CUP haurem de procurar també buscar les fórmules i prioritzar el desplegament polític del conjunt de la nació, els Països Catalans. Per fer-ho:

- Cal seguir fent l'aportació discursiva, teòrica i pràctica amb marc territorial de Països Catalans creant, donant suport i participant a totes aquelles iniciatives polítiques, culturals, esportives i socials que reforcin la identitat pròpia dels Països Catalans com a nació
- Cal defensar la llengua catalana, que és imprescindible com a eix vertebrador dins de la diversitat cultural i territorial dels nostres territoris
- Cal respectar les diferents realitats socials i territorials dels Països Catalans mitjançant el dret a l'autodeterminació de cada territori
- Cal fer de la defensa del territori i les lluites socials que sorgeixin a cada territori espais de lluita «nacionals». És a dir, aquells elements com ara combatre la corrupció, la destrucció del territori i els atacs a la llengua o garantir l'educació pública de qualitat i en català són -entre d'altres- lluites comunes que hem d'enfrontar com a poble perquè afecten al conjunt de les classes populars catalanes

En el procés de ruptura del Principat de Catalunya amb l'Estat espanyol seguirem incidint en la consciència nacional i més enllà de les fronteres administratives es seguiran teixint sinergies amb la resta de territoris dels Països Catalans i les seves respectives conjuntures.

2.2. Marc interpretatiu i de desenvolupament de l'acord polític. Objectius polítics de la CUP en relació al mateix: què volem

Per la CUP, la Declaració del 9N constitueix un bon programa de mínims per a la transició cap a la República Catalana. I ho fa perquè deixa clar que «iniciem el camí cap a la creació d'un Estat català en forma de República», perquè parla de promulgar lleis d'hisenda i seguretat social, de no supeditar les decisions del Parlament a les decisions de les institucions espanyoles i perquè incorpora un annex social amb mesures mínimes però concretes a desenvolupar.

La línia de treball parlamentària ha de ser, doncs, el compliment d'aquesta declaració. I el suport parlamentari s'ha de basar a partir dels acords presos en aquella primera sessió parlamentària. A partir d'aquí la possibilitat de desenvolupar les lleis i també els pressupostos són una realitat que caldrà anar estudiant a partir del compliment d'aquestes premisses i de la voluntat de recuperar sobirania.

Aquest és un exemple evident que ens cal treballar a mitjà termini amb el desenvolupament de les ponències de les tres lleis el més ràpid possible alhora que anem aplicant microruptures especialment en aquells àmbits com pot ser articular una mobilització popular explícita que doni suport als exercicis de desobediència. Aquest camí s'ha de fer en paral·lel al que ja hem anat comentant d'articulació del Fòrum Social Constituent com a base d'un Procés Constituent coordinat entre el carrer i les institucions que surt de la base per acabar fent-se realitat a través de la normativització. Finalment, a aquestes dues línies de treball i a la mobilització popular caldrà afegir-hi el treball a través d'estructures pròpies i constituïdes que superin el propi marc del Principat per anar articulant també un poder popular del conjunt dels Països Catalans.

En definitiva, els 12 mesos que tenim per endavant han de servir en l'àmbit polític de l'acord arribat amb Junts pel Sí per col·laborar a crear les condicions objectives que permetin tirar

endavant aquestes propostes estratègiques per fer de la independència, la ruptura, la transformació de les institucions i la recuperació de les sobiranes objectius molt més propers políticament. Una tasca, coherent amb la representació parlamentària i municipalista que tenim que ha d'anar acompanyada, evidentment, de la feina al carrer i l'organització social i política per seguir fent créixer el projecte de la Unitat Popular.

2.3 Possibles respostes de l'estat espanyol. Com les encarem

L'Estat espanyol ha demostrat històricament la seva intolerància vers la diferència, la diversitat i la dissidència. D'exemples n'hi ha molts i diversos. Des de l'arribada de Felip V, el seu Decret de Nova Planta i la conversió de Castella com pal de paller de les institucions a l'intent de reprimir políticament, ja en democràcia constitucional, qualsevol proposta relacionada amb el dret efectiu a l'autodeterminació. Es tracta, doncs, d'un projecte centralista i uniformitzador que pretén imposar una monarquia i una oligarquia que aspiren a tenir un poder absolut ara, a través del règim del 78.

En aquest context, és lògic esperar que com més practiquem l'exercici de les sobiranes, més resposta repressiva hi haurà per part de l'Estat. Una escalada que vindrà legitimada pels mitjans de comunicació públics i privats espanyols que, des de fa anys, procuren deslegitimar qualsevol moviment que posi en risc els ciments de l'actual model d'Estat. Caldrà, doncs, tenir una resposta comunicativa, transparent i informativa que pugui arribar arreu, a totes les llars catalanes i de la resta del continent. Una resposta que també faci front a l'estratègia de la por que promouen els actors que defenen l'status quo i que es basa en arguments fal·laços sobre economia, nacionalitat, pensions o relacions internacionals. La CUP haurà de centrar part de la seva pràctica política en aquest combat tant propi del segle XXI. I ho haurà de fer modulant l'argumentari, amb agilitat, treballant al carrer lluita a lluita i desemmascarant-los tantes vegades com sigui possible.

Pel que fa a l'estratègia judicial, la resposta haurà de ser doble. D'una banda, la desobediència, no reconeixent l'autoritat de l'Estat Espanyol, i de l'altra, i arribat el cas, amb recursos contundents per tal que, un cop el tombin, puguem recórrer al Tribunal Europeu dels Drets Humans i internacionalitzar la causa. Es tracta d'estratègies complementàries que hauran d'anar acompanyades d'un pla de comunicació i accions a nivell internacional amb els governs europeus, els partits d'esquerres d'aquests i les formacions polítiques internacionalistes amb qui compartim espais arreu del món.

Així mateix, i en l'àmbit de l'asfíxia econòmica i d'infraestructures que pateix actualment el govern català cal buscar fórmules alternatives més enllà de la simple pidolació del FLA i dels deutes pendents. Ja hem dit que la creació de la Hisenda Catalana i la pràctica de l'objecció fiscal és un pas imprescindible a desenvolupar. Mentrestant, però, la CUP pot ajudar a buscar sortides i alternatives de caire cooperatiu, de creació d'espais de crèdit popular per a projectes socials i col·lectius que ajudin practicar sobirania sense Estat i que permetin lligar perfectament el procés d'alliberament nacional cap a la implementació d'un projecte social de país.

Finalment, i en el cas d'una possible suspensió de l'autonomia, hem d'aixecar la veu i dir que suspendre l'autonomia perquè la majoria del Parlament compleix el seu programa electoral és absurd. En una hipotètica suspensió, les nostres diputades no deixarien de ser-ho. Haurien de seguir-se reunint, i igualment el govern emanat d'aquest parlament. Reunir-se on sigui i com sigui, i denunciar una dissolució derivada d'un fet tan insòlit com complir la voluntat del poble expressada a les urnes.

Tot el que no sigui desobeir la llei espanyola (obeir la catalana) ens afeblirà i reforçarà l'Estat. Les situacions, en el moment en què vivim, requereixen respostes sense ambigüitat. És hora d'actuar

com a estructures d'estat cadascuna de nosaltres, pensar i sentir-nos ciutadanes de la República i desconnectar de l'Estat espanyol. I fer-ho, sobretot, amb ajuda mútua, col·laboració i fermesa.

2.5 Anàlisi de possibles escenaris propers

1. Si el 10 de gener de 2017 Junts pel Sí no ha fet cap pas clar en el camí cap a la ruptura, quelcom palpable que viri també en el discurs públic i polític de contenció, la CUP hauria d'organitzar una conferència nacional per iniciar el procés de denúncia del frau dels 12 mesos de Govern de Junts pel Sí i l'inici d'un canvi de paradigma.

2. Si el 10 de gener de 2017 la situació ha avançat suficientment i la Declaració del 9N segueix viva, caldrà començar a fer un seguiment encara més precís perquè el període de 18 mesos estarà arribant al final. Caldrà situar a cada mes, aspectes que s'han de tenir desenvolupats i fets per part del Govern i alçar la veu sempre que aquest no compleixi amb els terminis. En aquest sentit, caldria crear un observatori públic de seguiment dels últims sis mesos del Govern.

3. Si al final dels 18 mesos, Junts pel Sí no ha complert amb la Declaració del 9N ho sabrem ja un parell de mesos abans i caldrà formalitzar el final de l'acord i explicar tots els punts d'incompliment de manera pública i transparent.

4. Si al final dels 18 mesos, Junts pel Sí no ha complert amb les expectatives i els compromisos establerts en la Declaració del 9N haurem d'haver anunciat un mes abans una nova estratègia política que s'haurà d'haver treballat entre el gener de 2017 i l'abril de 2017 i fer-la pública aquell mes de maig. Una estratègia que haurà de renovar i millorar l'aprovada en aquesta ponència i assemblea.

5. Enmig de tots aquests mesos, les línies vermelles per mantenir l'acord han de ser la no vulneració feient dels nostres principis polítics en la nostra acció parlamentària. Així mateix, qualsevol pas enrere en l'àmbit de la construcció de la República catalana ha de significar el final immediat de l'acord signat a principis de gener, especialment quan aquest es produeixi després de l'estiu quan hagin passat els sis mesos d'adaptació.

6. Pel que fa a la lentitud del desenvolupament de l'acord de desconnexió de la Declaració del 9N, en cas que aquest es produeixi, es buscarà una fórmula gràfica, comunicativa per denunciar-ho. La CUP ha d'actuar sempre com un tensor públic del pacte que mentre garanteixi l'estabilitat acordada pugui també obligar el Govern a avançar o, en el cas que no ho faci, il·lustrar-ne les seves contradiccions.

7. Així mateix, en aquells moments que el Govern o el Parlament impulsin elements clars d'avenç en l'eix nacional i, fins i tot en l'eix social, la CUP haurà de ser-hi de forma explícita i donant suport públic a aquestes decisions. La vessant constructiva i de reforçar els moviments òptims també és important per poder exercir les dues fórmules, la constructiva i la crítica.

ANNEX I

Situació de la CUP després de les eleccions municipals de 2015

149 Assemblees Locals (a gener de 2016)

165 candidatures a maig de 2015

Resultats locals 2015:

- Ñ 385 regidors
- Ñ 58 Consellers Comarcals
- Ñ 6 diputats provincials
- Ñ 9 consellers AMB

Assemblees Locals CUP. Cal diferenciar entre aquelles que varen presentar-se a les eleccions i aquelles que, o bé no van fer-ho o bé s'han format

1. AL (actuals) que es van presentar: 137 (algunes no existien a maig de 2015)

- Ñ 133 dins la coalició formal CUP-PA
- Ñ 3 com dins Agrupacions d'Electors: Tagamanent, Alt Congost (Aiguafreda), Montcada (Horta)
- Ñ 1 dins una candidatura que formava part de la coalició d'ERC-AM: Centelles

2. AL que no es van presentar: 12

- Ñ Amposta
- Ñ Arbúcies
- Ñ Lliçà d'Amunt
- Ñ Moià
- Ñ Mollerussa
- Ñ Olivella
- Ñ Palma
- Ñ Sant Hilari Sacalm
- Ñ Sant Vicenç dels Horts

- Ñ Santpedor
- Ñ Seva
- Ñ València

Quines coalicions vam fer? (les classificacions són fetes en base a la coalició central. A la majoria d'elles hi ha altres actors polítics coaligats)

1. Amb «independents» locals i propers consolidats

- Ñ Badia del Vallès (Alternativa d'Esquerres de Badia)+CAV
- Ñ Llinars del Vallès (MALL-CUP)
- Ñ Rubí (Alternativa d'Unitat Popular)+CAV
- Ñ Sabadell (Crida per Sabadell)+CAV
- Ñ Salt (IPS-CUP)
- Ñ Sant Boi de Llobregat (Gent de Sant Boi)
- Ñ Sant Pere de Ribes (UM9-CUP)

2. Amb Podemos:

- Ñ Badalona (Guanyem Badalona en Comú)
- Ñ Barberà del V. (Junttes x Barberà)
- Ñ Burjassot (Totes Amb Burjassot)
- Ñ Castellar del V. (Nosaltres Decidim Castellar)+CAV
- Ñ Cerdanyola del V. (Compromís per Cerdanyola)+CAV
- Ñ Ripollet (Ara Decidim Ripollet)+CAV
- Ñ Sant Adrià del Besòs (Sant Adrià en Comú)
- Ñ Santa Coloma de Gramenet (SOM Gramenet)
- Ñ Vallirana (Junts per Vallirana)

3. Amb Procés Constituent:

- Ñ Balaguer
- Ñ Corbera de Llobregat
- Ñ Sant Celoni
- Ñ Sant Cugat

Ñ Santa Maria de Palautordera

Ñ Vic (Capgirem Vic)

4. Amb ICV i/o EUiA:

Ñ Caldes de Montbui (SOM Caldes)

Ñ Vilassar de Mar (Babord)

Ñ El Vendrell (Som Poble)

5. Amb Equo

Ñ Tortosa (CUP-Alternativa Ecologista)

Coalicions analitzades per territoris (significatius):

1. Vallès Occidental

- 7 candidatures CAV (5 amb CUP a dins i 1 en construcció. Queda Badia del Vallès)

CAV (amb CUP a dins o integrades a l'AT): Sabadell, Cerdanyola, Barberà del Vallès, Ripollet (integrada a AT) i Rubí

CAV (sense CUP): Castellar (hi ha GdS) i Badia del Vallès

2. Barcelonès Nord

- 3 candidatures àmplies CABN (Barcelonès Nord). A hores d'ara totes 3 amb AL CUP a dins

CAB (les 3 amb CUP a dins): Badalona, Santa Coloma de Gramenet i Sant Adrià del Besòs

Assemblees/Candidatures independents properes:

Ñ Cornellà en Comú - Crida per Cornellà

Ñ Alternativa d'Esquerres del Prat

Agrupacions d'Electors o partits locals als quals hem donat suport (sense anar a coalició CUP-PA)

Ñ Puigpelat (Puigpelat Actiu)

Ñ Mont-ral (Mont-ral Poble Viu)

- Ñ Vallmoll (Fem Vallmoll)
- Ñ Montseny (Tots per Montseny)
- Ñ Tagamanent (Assemblea de Tagamanent)
- Ñ Aiguafreda (Estimem Aiguafreda)
- Ñ Montcada (A.Mun Montcada)
- Ñ Vilajuïga (APV)
- Ñ Roses (Gent del Poble de Roses)

CUP-PA a pobles petits (sense AL al període electoral)

Comarques Gironines

- Ñ Agullana
- Ñ Beuda (alcaldia)
- Ñ Colomers (alcaldia)
- Ñ Darnius
- Ñ Mieres (alcaldia)
- Ñ Sils
- Ñ Ordis (alcaldia)
- Ñ Susqueda (sense regidor)
- Ñ Tortellà
- Ñ Verges (alcaldia)
- Ñ Viladasens (escissió)

Maresme-Barcelonès Nord

- Ñ Alella

Alt Ter

- Ñ Sant Pau de Segúries

Ponent-Pirineu

- Ñ Bellmunt d'Urgell
- Ñ Cava (sense regidor)
- Ñ Maials
- Ñ Pont de Bar (sense regidor)
- Ñ Tarroja de Segarra

Catalunya Central

- Ñ Borredà
- Ñ Castellnou de Bages (sense regidor)
- Ñ Mura (sense regidor)

Penedès-Garraf

- Ñ Castellfollit de Riubregós (sense regidor)

Camp de Tarragona

- Ñ L'Argentera (sense regidor)
- Ñ Prades (sense regidor)

Regidors independents altres llistes

- Ñ Calders: regidor a llista AM (ERC)
- Ñ Centelles: regidor en llista d'ERC (coalició)

Municipis sense regidors: 17

- Ñ Almàssera
- Ñ Bellmunt d'Urgell (sense AL)
- Ñ Biar
- Ñ Castellnou de Bages (sense AL)
- Ñ Cava (sense AL)
- Ñ Gavà
- Ñ L'Argentera (sense AL)
- Ñ Lloret de Mar
- Ñ Mollet del Vallès
- Ñ Mura (sense AL)
- Ñ Pineda de Mar
- Ñ Pont de Bar (La Seu d'Urgell)
- Ñ Prades (sense AL)
- Ñ Sant Joan Abadesses
- Ñ Sant Joan Despí
- Ñ Susqueda (sense AL)

Ñ Tordera (sense AL)

GOVERN i OPOSICIÓ

31 - candidatures a govern / 116 candidatures a l'oposició

22 - tenen o tindran l'alcaldia (alternances)

9 - formen part d'equips de govern sense tenir alcaldia

11 - governs amb majoria absoluta (comptant AE Tagamanent - Celrà, Colomers, Els Guiamets, La Vilella Alta, Mieres, Navàs, Ordis, Verges, Viladamat, Viladasens)

4 - majories relatives amb alcaldia. 3 sense acords de govern (Monistrol de Calders, Berga, Ripollet) i 1 sí (Capellades)

7- alcaldies per la via de pactes (Argentona, Badalona, Cerdanyola del Vallès, Soriguera, Sant Martí Sarroca, Sabadell, Artés)

9 - participacions equips de govern (Cardedeu, La Bisbal d'Empordà, Sort, Calldetenes, Barberà del Vallès, Sant Pere de Riudebitlles, Beuda, Mollet de Perelada, Salt)

Coalicions de govern (no excloents)

13 coalicions amb ERC

3 amb CiU

2 amb el PSC

2 amb ICV

2 amb independents locals

ANNEX 2

Anàlisi de situació electoral a l'Àrea Metropolitana de Barcelona

El 15-M va marcar de manera important la política municipal tant a Barcelona com a la resta de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Tot i que l'Esquerra Independentista va participar del 15-M i va tenir presència a les mobilitzacions posteriors, seria agosarat dir que es va produir atracció d'aquestes lluites cap als postulats de l'Esquerra Independentista, tot i que sí que va servir per legitimar-la com a moviment de lluita. Davant d'aquesta situació, i aprofitant la sinergia creada arran de la participació conjunta en les diferents mobilitzacions i plataformes sorgides arran del 15M la CUP de Barcelona va iniciar la Trobada Popular Municipalista amb la intenció de construir una candidatura àmplia, independentista i rupturista per entrar a l'ajuntament de Barcelona. L'aparició mediàtica de Guanyem Barcelona amb l'Ada Colau al capdavant va fer sorgir una ona de candidatures semblants arreu de l'àrea metropolitana. Tot i així, a excepció de Barcelona ciutat, allà on aquestes candidatures van incorporar ICV els resultats posteriors van ser bastant semblants als obtinguts per ICV a les eleccions municipals de 2011.

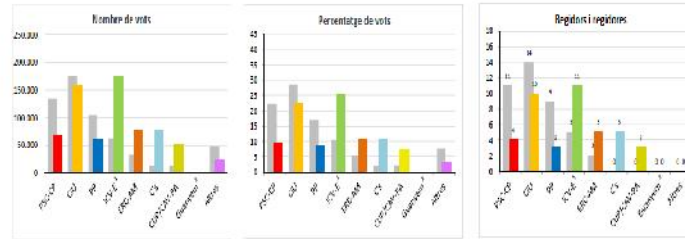
Tot i la complicada situació electoral que suposava competir dues candidatures que als ulls de la ciutadania tenien força semblança, i el fet que BeC estigués encapçalada per una figura d'alt contingut mediàtic, ben valorada per la ciutadania i els moviments socials, la CUP - Capgirem Barcelona va treure uns resultats històrics aconseguint 3 regidors, molt per sobre de les expectatives. En d'altres localitats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, la CUP per si mateixa o mitjançant candidatures ciutadanes que impulsava o participava ha obtingut representació en 15 dels 36 municipis que la conformen. D'aquestes, que es presentaven sota el paraigua de Poble Actiu, n'hi ha 3 que estan liderant governs (Badalona, Cerdanyola i Ripollet) i una altra que forma part de l'equip de govern a Barberà del Vallès. Així mateix, a Santa Coloma de Gramenet, Corbera de Llobregat, Molins de Rei i Esparreguera som la principal força de l'oposició.

A la institució que porta per nom Àrea Metropolitana de Barcelona, el PSC té 31 consellers de 90, Entesa 15 (Només 5 són de Bec) i la CUP-PA 9 essent la 4 força. Actualment existeix un pacte de govern entre PSC- Entesa- ERC que gestiona un pressupost de 640 milions d'euros, en gran part aportat per l'Ajuntament de Barcelona. El control del PSC a l'AMB ha portat que mantingui el control absolut de la institució, i en les polítiques diàries de gestió es nota la mà del PSC i el segrest que té respecte de l'Entesa, per exemple la gestió de la vaga de Bus i Metro, o les subvencions milionàries a Fira de Barcelona encarregada de gestionar el MWC.

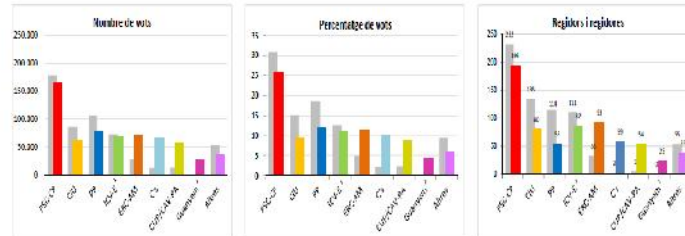

Resultats electorals 2011 i 2015. Gràfics de resum

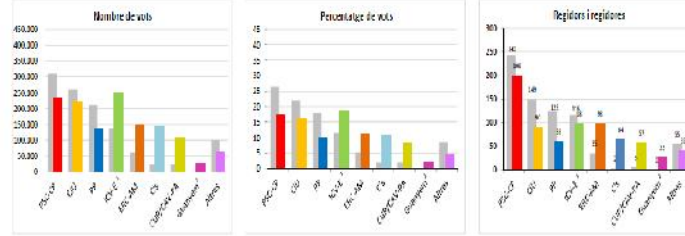
Barcelona

AMB sense Barcelona

Total AMB

1. Dada inclou el PP i altres de cara a les eleccions de Catalunya i altres de cara a les eleccions de Catalunya i altres.
2. Guanyem inclou a l'altre dels candidats de cara a les eleccions de Catalunya i altres de cara a les eleccions de Catalunya i altres.